

6/2026

report

EMBRAER C-390 MILLENNIUM

◀ **Jaromír Zůna se jako historicky první ministr obrany České republiky zúčastnil prestižního mezinárodního bezpečnostního summitu IISS Shangri-La Dialogue 2026 v Singapuru. Během návštěvy měl na programu několik bilaterálních jednání. Diskutoval například se svými protějšky Chan Chun Singem ze Singapuru a Mohamedem Khaledem Nordinem z Malajsie. Setkal se i se světovými představiteli průmyslu, ministrem obrany USA Petem Hegsethem a dalšími významnými zástupci asijských států. Hlavními tématy byly nejen bezpečnostní situace v indopacifickém regionu, ale i rozvoj obranné spolupráce či podpora českého obranného průmyslu.**

▶ **Ministr obrany Jaromír Zůna přijal estonského ministra obrany Hanna Pevkura. Během osobního setkání si potvrdili společný zájem na dalším prohlubování česko-estonské bilaterální spolupráce v oblasti obrany. Shodli se také, že současné bezpečnostní výzvy vyžadují úzkou koordinaci. Česká republika dlouhodobě přispívá k posilování obrany Pobaltí a východního křídla Aliance a bude i nadále vysílat své ozbrojené síly do alianční předsunuté přítomnosti v Lotyšsku, Litvě a na Slovensku.**

◀ **Vrchní velitel spojeneckých sil NATO v Evropě (SACEUR) generál Alexis G. Grynkewich navštívil Českou republiku. Absolvoval jednání s prezidentem republiky Petrem Pavlem, předsedou vlády Andrejem Babišem, ministrem obrany Jaromírem Zůnou i náčelníkem Generálního štábu armádním generálem Karlem Řehkou. S hlavními představiteli země diskutoval o dalším rozvoji vojenských schopností AČR, posilování odolnosti a koordinaci spojeneckých aktivit v reakci na současné bezpečnostní výzvy. SACEUR stojí v čele Velitelství spojeneckých sil pro operace (ACO) a nese odpovědnost za plánování, řízení a provádění aliančních operací včetně zajištění připravenosti a nasazení sil.**

▶ **Jak udržet zkušené specialisty a podporovat jejich další rozvoj, ale i jak získávat nové schopné lidi. To byla hlavní témata jednání ministra obrany Jaromíra Zůny a ředitele Agentury personalistiky AČR brigádního generála Vladimíra Studeného. Shodli se, že cílem je armáda jako atraktivní zaměstnavatel, u kterého lidé najdou životní perspektivu, jistoty a podmínky pro svůj osobní i profesní rozvoj. Armáda nabízí zájemcům i mnoho výhod a benefitů. V oblasti stability personálu chce velení armády například modernizovat formy a metody přípravy vojenských profesionálů, pokračovat v projektu výstavby bytového fondu a rozšiřovat počet dětských skupin ve vybraných posádkách. Generál Studený chce také více prohloubit spolupráci se středními školami.**

OBSAH

◀ **Společnost SVOS v Přelouči, která se specializuje na výrobu pancéřovaných vozidel a balisticky odolných skel, se stala dalším místem, které navštívil ministr obrany Jaromír Zůna. Prohlédl si zde dílnu i sklárnu, seznámil se s aktuálními i chystanými projekty a jednal s vedením firmy. Součástí programu byla také ukázka obrněného vozidla MARS s integrací protiletadlového raketového systému RBS-70NG a prezentace dalších variant vozidel MARS 4x4. Tato vozidla slouží jako platforma pro mobilní systém protivzdušné obrany M-SHORAD, který Ministerstvo obrany pořizuje pro Armádu ČR.**

▲ **Vojenský historický ústav Praha zahájil už 31. návštěvnickou sezonu ve Vojenském technickém muzeu v Lešanech. Nejen pro děti organizátoři připravili Branný den. Zájemci si mohli vyzkoušet různé úkoly inspirované vojenským výcvikem, například práci s detektory kovu, střelbu z airsoftových zbraní, navigaci vysílačkou, hod granátem, zdolání překážkové dráhy či plazení pod překážkami. Otevřeno bylo i muzeum, kde si návštěvníci mohli prohlédnout bohatou sbírku historických tanků, kanonů, motocyklů, obrněných, nákladních i osobních vojenských vozidel, raketovou techniku, spojovací a ženijní prostředky či logistický materiál z období od roku 1890 až do současnosti.**

▶ **Ministr obrany Jaromír Zůna podepsal se starostou města Vyškova Karlem Jurkou Memorandum o vzájemné spolupráci, které se týká oblasti bydlení. To by mělo pomoci s řešením problému výškovského Velitelství výcviku – Vojenské akademie, které se potýká s nedostatkem nájemního bydlení pro své zaměstnance a vojáky z povolání. Ministerstvo obrany zvažuje například odkoupení budovy bývalé zdravotnické školy v Dědích u Vyškova, která je ve špatném technickém stavu a je dlouhodobě nevyužívána. Po rekonstrukci by zde mohly vzniknout vojenské byty.**

Embraer C-390 Millennium	4
Nový letoun, nové schopnosti	12
Tobruq Arrows 2026	15
JTAC – oči pilota na zemi	18
České Švýcarsko v plamenech	22
První den v maskáčích	29
1 800 kilometrů pro válečné veterány	30
Péče o válečné hroby a pietní místa	32
Jeden den s...	34
Vyhlazení obce Lidice	36

PŘÍLOHA **dukla**sport

Nezastavitelný Martin Fuksa	40
Dostál ukázal sílu na pětistovce	42
Mladík Hirsch vyjel bronz mezi hvězdami kanoistiky	42
Kanoista Hrabal prošel na dvoustovce znovuzrozením	43
Reprezentaci si vyjelo pět slalomářů Dukly	44
Oštěpař Vadlejš vyhrál mítink v Tokiu hodem za 85 metrů	45
Vítězný comeback Ogrodníkové po mateřské pauze	46
Návrat po těžkém zranění, Rugovac je zpátky na dráze	47
Pětibojař Lukeš vybojoval krásné stříbro	48
15 medailí pro Duklu Plzeň z mistrovství Evropy	49

EMBRAER C-390 MILLENNIUM

ARMÁDA ČR POSILUJE SVÉ SCHOPNOSTI

První transportní letoun C-390 Millennium by měl přistát na letišti 24. základny dopravního letectva Praha-Kbely začátkem července letošního roku. Byl vyvinut na objednávku brazilské armády a na jeho vývoji se podílela i česká společnost Aero Vodochody. Přepraví až 26 tun materiálu, 80 cestujících nebo 64 plně vyzbrojených výsadkářů. Jeho primárním úkolem proto bude především přeprava osob a nákladu na střední a dlouhé vzdálenosti, transport raněných i výsadky. Přílet druhého letounu se očekává koncem roku 2027 a oba stroje se zařadí do letecké flotily kbelské základny.

Smlouvu s brazilskou společností Embraer podepsalo Ministerstvo obrany ČR 25. října 2024. Embraer C-390 Millennium je dvoumotorový proudový střední transportní letoun brazilského dodavatele Empresa Brasileira de Aeronáutica S. A. Posádku tvoří dva piloti a dva palubní technici. První zkušební let absolvoval letoun v květnu letošního roku v Brazílii.

Posílení interoperability NATO

„Armáda České republiky pořízením letounů významně posílí a zvýší své schopnosti. Získáváme tak moderní a univerzální platformu, která významně posílí naše přepravní kapacity. Zařazením do struktury vzdušných sil se Česká republika připojí k dalším spojeneckým zemím Aliance, což významně posílí interoperabilitu NATO,“ konstatuje velitel Vzdušných sil AČR generálmajor Petr Čepelka. „Získáváme tak další nástroj pro zvládnání situací, jako je například evakuace z krizových oblastí. Může sloužit také jako prostředek zdravotnického odsunu osob MEDEVAC a díky systému vzdušného hašení ho lze využít i v boji s rozsáhlými požáry. Z paluby C-390 lze mimo jiné provádět všechny druhy vzdušných výsadek osob i padákového shozu nákladu. Letoun disponuje systémy vlastní ochrany, které zajistí komplexní ochranu při přistání i vzletu v krizových oblastech se zvýšeným rizikem, například při působení v zahraničních operacích.“

Česká republika dlouhodobě potřebuje posílit schopnost přepravy těžších a objemnějších nákladů na delší vzdálenosti nebo zajistit převoz lidí. A to i do krizových oblastí, jak ukázaly

nedávné evakuace z Afghánistánu či Súdánu. Letoun je vybaven systémem vlastní ochrany, který mu zajišťuje bezpečnost v rizikových oblastech. České republice také dosud chyběly schopnosti jako například hašení za letu, přeprava většího počtu raněných nebo možnost tankování za letu. Pořízení středních transportních letounů bylo také potřebnou reakcí na zhoršenou bezpečnostní situaci ve světě.

Padákový shoz nákladu i modul k hašení za letu

Letoun Embraer C-390 Millennium může být kromě přepravy většího počtu lidí a těžkých a objemných nákladů na delší vzdálenosti využit ke všem druhům vzdušných výsadků osob, ale také i k padákovému shozu nákladu v kontejnerech nebo paletách. Stroj je schopen přepravovat i těžší bojovou techniku do rozměru kolového obrněného transportéru Pandur II nebo i vrtulníku Black Hawk. Součástí vybavení letounu je i modul, který umožňuje tankování za letu v režimu „výdej“ i „příjem“. Je to další schopnost, kterou armáda dosud nedisponovala. Základním požadavkem byla rychlá a snadná konfigurace pro plnění rozdílných úloh. Schopnost plnění paliva za letu

v režimu „výdej“ je jen jednou z mnoha konfigurací transportního letounu C-390. Letoun je schopen doplnit palivo letounům i vrtulníkům za letu i na zemi. Součástí zakázky je i modul pro transport pacientů, a to včetně možnosti umístěných lehátek pro pacienty vyžadujících intenzivní péči. V případě přepravy raněných se do vnitřního prostoru vejde až 74 osob, případně i šest jednotek intenzivní péče.

K dispozici má letoun i modul pro vzdušné hašení za letu MAFFS II s kapacitou až 12 tisíc litrů vody.

Modul Search and Rescue i systém GPS

Letoun disponuje i přídavnými palivovými nádržemi pro prodloužení letu nebo systémem vlastní ochrany pro operace v nebezpečném prostředí, což znamená ochranu před protiletectvími řízenými střelami, a systémem pro detekci zdrojů radiotechnických signálů. Letoun má systém pro výdej paliva FARP a modul pro operace pátrání a záchrany (Search and Rescue). Pro přepravu cestujících je možnost vybavení ve vyšším standardu a pro speciální síly funguje systém GPS Repeater. Kromě samotných letounů a výše zmíněných

EMBRAER C-390 MILLENNIUM MAJÍ VE SVÉ VÝZBROJI KROMĚ BRAZÍLIE TAKÉ PORTUGALSKO, MAĎARSKO, POŘIZUJE JE RAKOUSKO, NIZOZEMSKO A JIŽNÍ KOREA.

modulů a speciálního vybavení získává česká armáda od výrobce pozemní vybavení i počítačnické dodávky náhradních dílů, spotřebního materiálu a výcvikových zařízení. Součástí je také školení létajícího i pozemního personálu a podpora při provedení vojenských zkoušek.

Schopnosti letounu

Letoun Embraer C-390 Millennium dokáže transportovat až 26 tun nákladu. Je schopen pojmout až 80 cestujících nebo 64 plně vyzbrojených výsadkářů. Dolet se stejně jako u všech transportních strojů liší v závislosti na

hmotnosti přepravovaného nákladu. Plně naložený letoun – 26 tun – má dolet 2 000 kilometrů. S nákladem 23 tun pak 2 720 kilometrů a s nákladem 14 tun 5 020 kilometrů. Maximální dolet je přes 6 000 kilometrů, s přídatnými nádržemi až 8 000 kilometrů. Ty armáda obdrží dvě, každou na čtyři tuny paliva. Letoun je schopen operovat na letištích s nezpevněnou dráhou.

Kbelská základna rozšiřuje flotilu

„24. základna dopravního letectva získáním dvou transportních letounů Embraer C-390

navýší nejen schopnosti Armády České republiky, ale zároveň se budou moci využít při pomoci českým občanům v různých krizových situacích, jak už to naše armáda v mnoha nedávných situacích prokázala,“ říká velitel základny brigádní generál Jaroslav Falta. „Navíc se rozšíří výcvikové možnosti pro vzdušné i pozemní síly české armády v podobě dalšího typu letounu.“

*Text: Jana Deckerová, kpt. Kristýna Kosatíková,
foto: zDL Praha-Kbely*

NOVÝ LETOUN, NOVÉ SCHOPNOSTI

Výcvik českých posádek a techniků na transportní letoun Embraer C-390 Millennium

24. základna dopravního letectva Praha-Kbely prochází zásadní modernizací transportního letectva. Začátkem července letošního roku přistane na kbelské ranveji první transportní letoun C-390 Millennium, na který se v uplynulých měsících intenzivně připravoval létající a technický personál v brazilských výcvikových centrech společnosti Embraer.

„Pořízením letounu C-390 získáváme zcela novou schopnost dopravit těžký a objemný náklad včetně kolové techniky na velké vzdálenosti. Samotný letoun je však jen polovinou úspěchu. Tím nejdůležitějším prvkem jsou naši lidé, tedy piloti, palubní technici a pozemní technický personál, kteří všichni již úspěšně absolvovali náročný přeškolovací výcvik,“ vysvětluje brigádní generál Jaroslav Falta, velitel 24. základny dopravního letectva.

Teoretická příprava: od tabletů k trenážerům

Dvoutměsíční výcvik probíhal v Brazílii ve výcvikovém centru Embraeru Eugênio de Melo a v jeho výrobním závodě Gavião Peixotu. Výcviku se zúčastnilo šest pilotů, šest palubních techniků a dvanáct pozemních techniků (specialisté na drak, motor a avioniku).

Palubní technici se zaměřili na specifika nákladové kabiny včetně výpočtů nosností podlah, kotvení nákladu a ovládání zámek palet. Využívali moderní trenážery pilotů a nákladové kabiny, které umožňují nácvik kooperace celé posádky při běžných i nouzových postupech, jako jsou shozy materiálu či ovládání rampy.

„Praktický výcvik zahrnoval nácvik všech základních úkonů pozemní obsluhy letounu včetně přípravy k letu, manipulace se systémy a vybavením, provádění kontrol, údržbových činností a práce s palubními systémy podle stanovených postupů,“ zmínil major Daniel Judák, vedoucí palubních techniků 24. základny dopravního letectva.

Výcvik zahrnoval například ovládnání pomocného motoru APU (Auxiliary Power Unit), práci s palubním počítačem pro odstraňování chyb, obsluhu nouzového zdroje energie při vysazení hlavních systémů letounu RAT (Ram Air Turbine) a kontrolu motorů. Palubní technici si rovněž vyzkoušeli manipulaci s rampou, nákladovými dveřmi a plnění letadla provozními kapalinami. Cílem bylo připravit personál tak, aby byl schopen samostatné základní obsluhy stroje ihned po jeho příletu do České republiky.

Finální fáze: výcvik na základně

Po příletu letounu do Česka bude výcvik pokračovat dalších šest měsíců pod dohledem brazilských instruktorů. Letové posádky (celkem tři) jsou připraveny zahájit letový výcvik zaměřený na provádění přepravních letů s nákladem nebo cestujícími. Piloti absolvují tři seznamovací a 11 přepravních letů. Palubní technici projdou sérií osmi výcvikových letů a pozemní techniky čeká intenzivní měsíční kurz komplexní údržby. Pozemní personál je nyní připraven k základní obsluze letounu pod dohledem brazilských instruktorů a po šestiměsíčním zácviku pak již samostatně. Předpokládá se, že do tří měsíců od příletu stroje budou české posádky plně certifikovány pro samostatné plnění úkolů po celém světě, od logistických letů ve prospěch AČR až po humanitární mise. Podplukovník Ulrich dále zdůraznil, že mnohé získávané schopnosti jsou pro české transportní letectvo zcela nové, jako například tankování za letu či úkoly pátrání a záchrany a podpory speciálních operací. Letouny budou též vybaveny pro vzdušné hašení požárů, které doposud v České republice zajišťovaly výhradně vrtulníky.

Text: kpt. Kristýna Kosatíková, foto: 24. zDL Praha-Kbely

„Z pohledu pilota je letoun zajímavý svou variabilitou a velkým rozsahem schopností. Budeme tak mít možnost poznat chování letounu ve všech režimech letu, od malých výšek a rychlostí například při výsadcích, až po lety ve výškách nad deset kilometrů při rychlostech blízkých maximálním,“ dodává podplukovník Radim Ulrich, zástupce velitele křídla 24. základny dopravního letectva.

EMBRAER C-390 MILLENNIUM

NOVÁ ÉRA ČESKÉHO VOJENSKÉHO LETECTVÍ I DOMÁCÍHO PRŮMYSLU

V roce 2026 vstoupí Vzdušné síly Armády České republiky do nové etapy svého rozvoje. Zařazením prvního víceúčelového transportního letounu Embraer C-390 Millennium získá české dopravní letectvo schopnosti odpovídající moderním aliančním standardům. Program však zdaleka nepředstavuje pouze nákup nové techniky. Stejně významnou součástí celé akvizice je rozsáhlá průmyslová spolupráce, zapojení českých podniků do výroby komponentů a budování dlouhodobého servisního a logistického zázemí v České republice.

Právě průmyslový rozměr projektu řadí program C-390 mezi nejvýznamnější letecké projekty novodobé historie českého obranného průmyslu. Česká republika zde nevystupuje pouze jako zákazník, ale jako partner schopný nabídnout vlastní technologické kapacity, výrobní know-how a zkušenosti domácího leteckého sektoru.

Český průmysl jako součást globálního programu Embraer

Společnost Embraer dlouhodobě spolupracuje s českým leteckým průmyslem a program C-390 Millennium tuto spolupráci dále rozšiřuje. České firmy se zapojují nejen do výroby jednotlivých komponentů, ale také do budování servisní a logistické podpory pro celý životní cyklus letounů.

Významnou roli v programu hraje společnost Aero Vodochody Aerospace, která je součástí dodavatelského řetězce Embraeru již řadu let. Aero se podílí na výrobě strukturálních částí letounů Embraer a disponuje technologiemi odpovídajícími nejvyšším standardům vojenského i civilního letectví. V rámci spolupráce na programu C-390 se český průmysl podílí na výrobě kovových i kompozitních dílů, přesných konstrukčních celků a dalších komponentů určených pro sériovou výrobu letounů.

Zapojení českých firem má přitom výrazně širší význam než pouze výrobu pro dva české stroje. Program C-390 se dynamicky rozšiřuje po Evropě, a české podniky tak získávají možnost podílet se na produkci komponentů pro další exportní zákazníky. Letoun si již objednaly Brazílie, Portugalsko, Maďarsko, Česká republika, Nizozemsko, Rakousko, Švédsko a Jižní Korea, další státy o jeho pořízení aktivně jednají.

Vedle výrobní části projektu je mimořádně důležité také budování domácí servisní základny. Významnou úlohu zde bude mít státní podnik LOM Praha, který se dlouhodobě specializuje na podporu vojenského letectva Armády ČR. LOM Praha bude hrát důležitou roli při zajištění technické podpory, servisního zázemí, výcviku personálu a budování provozních kapacit pro nový typ letounu.

Evropský program s dlouhodobou perspektivou

Program C-390 Millennium se v posledních letech stal jedním z nejrychleji rostoucích vojenských leteckých programů v Evropě. Vedle Brazílie již letoun provozuje Portugalsko a Maďarsko, další evropské země čekají na dodávky.

Rostoucí počet evropských uživatelů vytváří základ pro společnou logistiku, výcvik, sdílení zkušeností i budoucí průmyslovou spolupráci. Pro český průmysl to znamená možnost dlouhodobého zapojení do perspektivního programu s výrazným exportním potenciálem.

Právě propojení moderních vojenských schopností a domácí průmyslové základny činí z programu C-390 mimořádně důležitý projekt nejen pro Armádu České republiky, ale i pro celé české letectví a obranný průmysl.

Příchod Embraeru C-390 Millennium tak nebude pouze generační obměnou techniky. Česká republika díky němu získává nejen moderní transportní letoun nové generace, ale také pevnější pozici v evropském leteckém a obranném průmyslu 21. století.

TOBRUQ ARROWS 2026

Ničení nepřátelských dronů, řízení činnosti jednotek na velkou vzdálenost, prohloubení spolupráce se slovenskými vojáky i ověření bojeschopnosti jednotek vyčleňovaných ve prospěch brigádních úkolových uskupení – to vše zahrnovalo cvičení Tobruq Arrows, které se uskutečnilo ve Strakonických a vojenských vycvikových prostorech Boletice a Hradiště.

„Cílem cvičení bylo ověřit naši schopnost velet a řídit činnost dvou jednotek ve dvou různých prostorech odpovědnosti na velkou vzdálenost,“ přiblížil řídicí cvičení podplukovník Petr Řezníček. Ze Strakonice, kde se nacházelo taktické místo velení pluku, byla řízena činnost jednotek, z nichž jedna se nacházela ve vojenském prostoru Hradiště na Karlovarsku a druhá v prostoru Boletice u Českého Krumlova.

Simulace reálného konfliktu

Cvičení vojákům simulovalo podmínky reálného nasazení. „Sledujeme, co se děje ve světě, a poznatky ze soudobých konfliktů se snažíme implementovat do našeho výcviku. V případě bojového nasazení by taktické místo velení mohlo být vzdáleno od našich jednotek sto, dvě stě nebo i tři sta kilometrů,“ vysvětlil podplukovník Řezníček, proč cvičení probíhalo v různých, od sebe vzdálených lokalitách.

V Doupovských horách na Karlovarsku cvičila jednotka, kterou strakonický útvar vyčleňuje ve prospěch 4. brigádního úkolového uskupení. V jihočeských Boleticích zase působila jednotka předurčená pro 7. brigádní úkolové uskupení. „Během cvičení jsme prověřili, jak jsou jednotky připravené reagovat na současnou hrozbu vzdušného napadení – od schopnosti průzkumu, vyhledání a identifikace cíle, až po jeho ničení,“ uvedl podplukovník Řezníček.

Ničení dronů pomocí různých zbraňových systémů

Zatímco na Doupově stříleli vojáci z protiletadlových raketových kompletů RBS-70NG, v Boleticích zkoušeli ničit nebezpečné drony s využitím kulometů FN MINIMI Mk3. Nepřátelské vzdušné cíle imitovaly bezpilotní prostředky z portfolia Vojenského technického ústavu. „Hledáme způsoby a alternativy, jak se účinně bránit před drony, které představují velkou hrozbu a pro současnou protivzdušnou obranu značnou výzvu. V rámci cvičení Tobruq Arrows jsme rovněž testovali efektivitu a úspěšnost ničení dronů pomocí zbraňových systémů s výrazně nižšími náklady na pořízení munice ve srovnání s protiletadlovými komplety,“ objasnil podplukovník Petr Řezníček.

Střelby na Doupově sloužily také k ověření funkčnosti zaměřovačů protiletadlových kompletů RBS-70NG, u kterých proběhl upgrade na modernější verzi.

Spolupráce se slovenskými vojáky

Schopnost čelit vzdušným hrozbám si na Doupově procvičili i vojáci ze Slovenska s protiletadlovými komplety IGLA. „Se slovenskými kolegy z protiletadlové raketové brigády z Nitry se pravidelně setkáváme. Letošní Tobruq Arrows navázalo na sérii společných cvičení, která se konají od roku 2015. Výcvik přispívá k vzájemnému sladění, abychom byli připraveni společně působit v bojových uskupeních v rámci sil NATO a Evropské unie,“ dodal podplukovník Petr Řezníček.

První ostrá střelba – prověrka teorie

„Ostré bojové střelby jsou pro obsluhy raketových kompletů vrcholným bodem jejich celoročního výcviku,“ vysvětluje podplukovník Dušan Borák, velitel 252. protiletadlového raketového oddílu. „Operátoři znají dokonale všechnu teorii, mají také nastříleno tisíce cílů na simulátorech, ale vystřelení ostré rakety je nenahraditelnou zkušeností, která připraví obsluhy na možné bojové nasazení,“ dodává Borák.

Jeho slova potvrzuje i jeden z operátorů, který právě na tomto cvičení absolvoval své první ostré střelby. „Teorie je jedna věc, ale vystřelit si naostro je věc druhá. Až tady si ověřím, zda teorii bez problému zvládnou v praxi. A to se nedá nijak obejít. Ale je to prima pocit, že mi zatím všechno vychází a postupně se mi všechny nadřilované postupy dostanou pod kůži,“ usmívá se operátor.

„Jako vzdušné cíle byly zde na Hradišti použity raketové světlomety typu FLG pro komplety IGLA a imitátory vzdušných cílů – tzv. bezpilotní letouny s možností taženého rukávu pro střelbu z kompletů RBS-70NG,“ upřesňuje podplukovník Borák a dodává, že v rámci letošních bojových střelb byl u kompletů RBS-70NG prověřován nově upravený SW autotrackeru, který by měl být schopen efektivnějšího působení na malé cíle (drony), například typu Šahíd, používaných v ozbrojených konfliktech na Ukrajině i na Blízkém východě.

Text: kpt. Jana Samcová a Jana Deckerová, foto: Jan Kouba

JTAC

– OČI PILOTA NA ZEMI

LETEČTÍ NÁVODČÍ ŘÍDÍ LETECKOU SÍLU Z PRVNÍCH LINIÍ

Jsou jich v celé armádě jen desítky. Nikdo nesmí vědět, jak vypadají, a přesto drží v rukou klíč k jedné z nejnákladnějších a nejsmrtonosnějších zbraní moderního bojiště – stíhacím letounům.

Představte si situaci: pěší hlídka postupuje zpusťšenou vesnicí, dostává se pod palbu a nemá šanci zaútočit na opevněnou pozici nepřitele. Stáhne se za roh budovy. Velitel ví, že ve vzduchu nad ním krouží letoun, ale jak mu říct, kam přesně střílet – na metr přesně, bez ztráty vlastních mužů? Právě tady vstupuje do hry jeden z nejméně viditelných specialistů moderní armády: předsunutý

letecký návodčí, v mezinárodním žargonu označovaný jako JTAC (Joint Terminal Attack Controller).

Hlasy, které řídí letouny

JTAC je voják, který stojí přímo na frontě – nebo za ní – a přebírá roli prostředníka mezi pěšáky na zemi a piloty v oblacích. Není to jen spojka. Je to živý výpočetní systém, taktický

stratég a v kritických chvílích i zachránce vlastních i cizích životů zároveň. Jeho základním nástrojem je takzvaný devítirádkový systém – standardizovaný způsob předávání informací o cíli, který je srozumitelný pro piloty celého světa bez ohledu na jejich národnost. Návodčí pilotovi v řádu sekund sdělí polohu cíle, jeho charakter, nebezpečné prostory, výšku přiblížení i způsob označení. Pilot pak útočí. Vše

proběhne v angličtině, všechny záznamy jsou monitorovány, každý krok zaznamenán. Ale realita je složitější než na papíře. Návodčí musí být schopen současně naváděním zajistit vertikální nebo horizontální rozestupy několika vzdušných prostředků najednou – třeba synchronizovat útok letounu a dělostřeleckou palbu. Pracuje ve dne i v noci, v dešti i hustém dýmu, pod palbou. Za každou bombu, která dopadne, nese plnou odpovědnost.

Elita, jejíž jména armáda tají

V české armádě mají návodčí přezdívku „Lords of Thunders“ (vládcí hromů). Pohybují se v místech bojů nebo na území nepřítele. Patří mezi elitní vojáky a armáda kvůli rizikovitosti práce tají jejich identitu. Jejich počet v Armádě ČR se pohybuje jen v řádu desítek – paradoxně méně, než je příslušníků mnohých speciálních jednotek. Přesto jejich vliv na výsledek operace bývá zásadní.

Jednotka vznikla v české armádě relativně nedávno, v roce 2001 v Náměšti nad Oslavou. Od té doby se stala díky značným bojovým zkušenostem a získanému renomé pro armádu malým bohatstvím se schopností špičkové úrovně, již oceňují i spojenci.

Bojové zkušenosti čeští návodčí sbírali především v Afghánistánu, kde navádění letounů probíhalo za reálných bojových podmínek. Naváděli na cíle americké letouny F-15, F-18, legendární bitevníky A-10 Thunderbolt nebo bezpilotní letouny Predator se střelami naváděnými laserem.

Co musí umět, aby prošel výběrem

Cesta k odznaku JTAC není krátká. Zvládnutí plynulé komunikace v anglickém jazyce a dobrá fyzická kondice představují standard každého JTAC. Na uchazeče čekají testy z anglického jazyka pokročilé úrovně, přezkoušení z fyzické zdatnosti, práce pod stresem a talentové zkoušky.

Teprve po úspěšném výběru nastupuje základní výcvik a poté certifikace v americkém výcvikovém středisku pro letecké a dělostřelecké návodčí. Jen ti nejlepší pak projdou na plnou certifikaci NATO – bez ní nelze být nasazen v zahraniční operaci.

Výsledky hovoří za sebe. Čeští letečtí návodčí dokázali z jednoho letadla navést dvě laserem naváděné pumy GBU-12 v jednom okamžiku na dva různé cíle – to je typ výcviku, který se běžně necvičí. A jeden z českých instruktorů se stal vůbec prvním českým vojákem, který obdržel americkou medaili Air Force Commendation Medal za výcvik přes 500 spojeneckých návodčích.

JTAC jako páteř letecké podpory

Letecké síly jsou samy o sobě impozantní – stíhačky, bitevní vrtulníky, bezpilotní průzkumné systémy. Ale bez přesné navigace z terénu je jejich dopad omezený nebo nebezpečný. Piloti ve výšce několika kilometrů nevidí to, co vidí voják v prachu na zemi. Právě proto jsou JTAC nenahraditelnou součástí vzdušných sil ve službě sil pozemních. Tato schopnost, označovaná jako přímá letecká podpora

(CAS – Close Air Support), tvoří most mezi dvěma světy. Letectvo bez ní může hlídkovat a bombardovat strategické cíle. Ale bez JTAC nedokáže efektivně reagovat na měnící se taktický obraz přímo na bojišti – tedy tam, kde se o výsledku střetnutí rozhoduje.

NATO tuto schopnost považuje za klíčovou, a proto ji systematicky cvičí a standardizuje ve všech členských armádách. V České republice toto úsilí vrcholí každoročně v září jedním z největších leteckých cvičení na našem území.

Ample Strike: cvičení, které zrodila potřeba

Cvičení Ample Strike vzniklo jako odpověď na jasnou potřebu: návodčí z různých zemí NATO musí rozumět stejným procedurám, komunikovat stejným jazykem a vzájemně si důvěřovat. Cvičení Ample Strike již léta představuje důležitou součást školení a přípravy návodčích JTAC. Česká republika se tak aktivně podílí na zvyšování schopností a profesionality svých vojenských sil a posiluje svou roli v rámci NATO.

Od svých počátků cvičení postupně rostlo. Ample Strike prověřuje elitní armádní složky zaměřené na navádění pilotů vrtulníků a letadel tak, aby jejich útok na cíl byl co nejefektivnější. Dnes jde o jedno z největších leteckých cvičení tohoto druhu v celé Alianci.

Do jedenáctého ročníku v roce 2024 bylo zapojeno více než 500 vojáků, z toho 200 zahraničních z 14 aliančních zemí. Cvičení

probíhalo na několika místech včetně vojenských újezdů Boletice a Libavá, 21. základny taktického letectva Čáslav a nevojenského letiště v Českých Budějovicích.

Cvičení přineslo i nečekané výzvy: v roce 2024 zasáhly Českou republiku rozsáhlé povodně. Armáda nezastavila cvičení – přizpůsobila ho. Bezpilotní letoun MQ-9 Reaper monitoroval zaplavené oblasti Moravskoslezského kraje, čímž cvičení Ample Strike demonstrovalo svůj přesah i do civilní krizové připravenosti.

Co cvičení přináší armádě i NATO

Přínosy Ample Strike jsou konkrétní a měřitelné. Propojuje návodčí z desítek zemí, kteří tak nejenom procvičí technické procedury, ale vybudují si i osobní vztahy a vzájemnou důvěru, což je v reálné operaci neocenitelné.

Každý ročník ověřuje schopnosti České republiky jako hostitelské země (Host Nation Support), tedy schopnost přijmout spojenecká vojska, poskytnout jim zázemí, infrastrukturu a logistiku. To je závazek, který česká armáda vůči NATO nese, a rok co rok na tomto cvičení dokazuje, že jej i plní. Cvičení rovněž slouží jako testovací prostor pro nové taktiky: letištní manévry z civilních letišť, řízení operací

z Národního střediska velení ve Staré Boleslavi, integrace bezpilotních systémů nebo poprvé – zapojení pilotů aktivní zálohy. Každý ročník posouvá latku výš.

„Pracoval jsem s JTAC z celého světa a zjistil jsem, že ti čeští jsou neuvěřitelně profesionální a zuřiví bojovníci,“ ocenil spolupráci jeden z amerických vojáků po cvičení v roce 2024.

Ample Strike 2026: září na obzoru

Letošní, již dvanáctý ročník cvičení Ample Strike se uskuteční v září – jak je tradicí, opět za mezinárodní účasti aliančních partnerů. Na obloze nad výcvikovými prostory opět změní síly technika a lidé. Česká armáda do cvičení nasadí osvědčené letouny L-159 ALCA ze základny v Čáslavi – rychlé a obratné podzvukové stroje určené mimo jiné právě pro přímou leteckou podporu pozemních sil. Přítomny budou i víceúčelové vrtulníky a dopravní technika.

Fanoušci vojenského letectví ale mohou vyhlížet i stroje spojeneckých armád, jejichž přesné složení bude upřesněno před zahájením cvičení. V posledních ročnících se po českém nebi pohybovaly německé Eurofighter Typhoon, americké MQ-9 Reaper, vrtulníky Apache a mnoho dalších, každý z nich je pro

návodčí na zemi jiná výzva, jiný postup, jiná procedura. A právě v tom je smysl celého tohoto cvičení: nacvičit spolupráci s každým, aby v reálné situaci fungovalo vše bez zaváhání.

Technologie roste, člověk zůstává klíčový

Vzdušné síly AČR pokračují v generační obměně výzbroje a techniky. Éra sovětské techniky končí a nahrazuje ji moderní, efektivně použitelná na digitálním válčišti. Nové vrtulníky H-1 (Viper a Venom), modernizované CASA C-295, protiletadlový systém SPYDER – česká armáda se modernizuje tempem, které nemá od dob studené války obdoby. A na horizontu se rýsuje budoucnost: první F-35 Lightning II v českém letectvu, které mají postupně nahradit gripeny.

Ale bez ohledu na to, jak sofistikovaný stroj vzlétne – ať to bude stíhačka páté generace, nebo nejmodernější bezpilotní systém, někdo ho musí navést. Někdo musí stát na zemi, dívat se na cíl, rozhodnout a přijmout za to odpovědnost. Ten někdo je JTAC – oko pilota na zemi.

Text: mjr. Zuzana Sekaninová, foto: archiv JTAC

ČESKÉ ŠVÝCARSKO V PLAMENECH

Vrtulníky 24. základny dopravního letectva Praha-Kbely pomáhaly od 2. května plně čtyři dny s hašením rozsáhlého požáru v Národním parku České Švýcarsko. Armáda nasadila největší počet vrtulníků 3. května, kdy v oblasti pomáhaly dva vrtulníky W-3A Sokol a jeden vrtulník Mi-17. Armádní stroje za celé čtyři dny provedly 596 shozů s 1 023 tunami vody. V akci byly téměř 60 hodin.

Armáda zasahovala u požáru v Českém Švýcarsku vrtulníky kbelské základny už v roce 2022. Zde se jasně ukázalo, že hašení ze vzduchu byl jednoznačně neefektivnější způsob likvidace požáru. Tehdy armáda nasadila dva vrtulníky W-3A Sokol s bambivaky o objemu 1 600 litrů vody. Situace však byla mimořádná, jednalo se o požár maximálního rozsahu, proto byl nasazen i vrtulník Mi-17, který do té doby armáda pro hašení požárů nepoužívala. K tomuto konkrétnímu zásahu měla pro tento stroj zapůjčený bambivak o objemu 3 500 litrů od civilní firmy. Na základě těchto zkušeností už má kbelská základna ve své výbavě i bambivak s kapacitou 3 000 litrů, plnění a shoz vody s bambivaky jsou také zařazeny do pravidelného leteckého výcviku. A právě zařazením tohoto typu vrtulníku a pravidelným výcvikem navýšila armáda své schopnosti a mohla při letošní aktivitě v květnu v Českém Švýcarsku významně pomoci při likvidaci lesního požáru.

Plnění bambivaku z velkokapacitního bazénku je neefektivnější

„Z mého pohledu je vrtulník Mi-17 pro hašení rozsáhlého požáru ideální. Použití bambivaku o téměř dvojnásobném objemu výrazně zvyšuje účinnost zásahu,“ vysvětluje pilot major Jan Lehet, který zasahoval jak při požáru před čtyřmi lety, tak i letos. „Zařazení pravidelného výcviku plnění bambivaku z tzv. flexivaku ve spolupráci s civilními hasičskými jednotkami záchranných složek se pro nás ukázalo jako velmi efektivní. Získáváme tak více zkušeností a navyšujeme i naše schopnosti

v rámci pomoci při takových mimořádných událostech.“

Dokonalá souhra pilota a palubního technika

Při nabírání vody do bambivaku a následném shozu vody je naprosto klíčová komunikace řídicího pilota vrtulníku Mi-17 s palubním technikem. Ten navádí pilota a přesně mu sděluje údaje, aby bambivak mohl být bezpečně naplněn. Samotný shoz vody a vypuštění bambivaku ovládá palubní technik, který navádí pilota na určenou plochu. Důležitou roli ale v posádce hraje i druhý pilot.

„Jsou situace, kdy je ve vzduchu více vrtulníků. Druhý pilot hlídá okolí, aby se stroj vyhnul kolizi s ostatním provozem. Je to vždy mimořádná

a nebezpečná situace a pro nasazené vrtulníky jsou spolupráce posádky a součinnost s ostatními jednotkami ve vzduchu naprosto klíčové,“ vysvětluje major Lehet a dodává, že palubní technik jsou druhé oči pilota a ten se při navádění řídí jen jeho pokyny. „Aby vrtulníky mohly zcela využít plný výkon s naplněným bambivakem, musí mít méně paliva a je nutno ho často doplňovat. Proto základna k zásahu vysílá i cisternu.“

Jeho slova potvrzuje i pilot vrtulníku W-3A Sokol kapitán Michal Scherks. „Specifika tohoto druhu provozu jsou hlavně v zavěšeném bambivaku přímo pod vrtulníkem. Je to přidavné zařízení, o které se musí pilot starat kromě standardního rozměru vrtulníku, ale opět musí spoléhat na spolupráci s palubním

technikem, protože pod vrtulník, kde je bambivak zavěšen, nevidí. Na rozdíl od Mi-17 shoz z bambivaku provádí pilot.“

Přistání vrtulníků je prakticky stejné jako bez bambivaku, ale pro piloty je i toto důležitá fáze. „Přistání je prakticky stejné jako bez bambivaku, palubní technik navádí pilota na vhodné místo přistání, a to tak, aby se bambivak nepoškodil,“ vysvětluje pilot vrtulníku W-3A Sokol kapitán Scherks. „V poslední fázi položíme vak na zem, vedle vrtulníku vpravo a mírně vzadu. Závěsná lana musí být natažena a ideální je položit ho na travnatý povrch.“

Každý zásah je unikátní

„Každý den při letošním zásahu byl jiný. Když je požár intenzivní, s mnoha ohnisky, zásahy jsou pro nás jednodušší v tom, že je na první pohled jasné, kde hoří a kam máme shodit. Přes noc se situace trochu uklidnila, následující dny jsme pak dohašovali menší ohniska,“ konstatoval podplukovník Petr Šafařík, velitel 243. vrtulníkové letky. „Létalo se lépe, bylo méně kouře a mohli jsme nalétávat přímo nad požářiště.“

Koordinace leteckého provozu při zásahu probíhala na speciální frekvenci letecké záchranné služby. Ve vzduchu se pohybovaly jak armádní, tak policejní vrtulníky.

„Na této frekvenci jsme si s kolegy sdělovali, kde se nacházíme, co děláme, zda nabíráme vodu do bambivaku, nebo jdeme na shoz,“ doplňuje kapitán Scherks a dodává, že každý zásah je unikátní a záleží na prostředí, ve kterém se vrtulníky pohybují. „Vždy ale závisí na

umění jednotlivých posádek, jak si s daným úkolem poradí.“

Slavnostní nástup pro ocenění

Vojáci 24. základny dopravního letectva Praha-Kbely, kteří měli nejvýraznější podíl na pomoci při hašení požáru v Českém Švýcarsku, byli koncem letošního května oceněni při slavnostním nástupu na kbelské základně. Spolu s nimi se dostalo ocenění i vojákům, kteří se podíleli na repatričních letech ze zemí Perského zálivu.

„Ať jste pomáhali našim kolegům hasičům a policistům v Českém Švýcarsku, nebo jste repatriovali naše občany z oblastí Blízkého

východu, váš výkon byl precizní, profesionální a bezchybný. Právě takový přístup krizové situace tohoto druhu vyžadují a ocenění jste také proto, že vysoko nastavenou latku nejen udržujete, ale i překračujete,“ poděkoval desítky nastoupených příslušníků 24. základny dopravního letectva Praha-Kbely velitel Velitelství pro operace AČR generálporučík Václav Vlček.

Oceněným poblahopřáli také náčelník štábu Velitelství vzdušných sil plukovník gšt. Martin Novák a vrchní praporčík Vzdušných sil AČR štábní praporčík Daniel Dvořák.

Text: Jana Deckerová, foto: nrtm. Josef Šutk

BRIGÁDNÍ GENERÁL JAROSLAV FALTA, VELITEL 24. ZÁKLADNY DOPRAVNÍHO LETECTVA PRAHA-KBELY

„Kbelská základna plní mnoho úkolů, jak čistě vojenských, tak i speciálních, včetně zapojení do integrovaného záchranného systému ČR. Letecká záchranná služba, přeprava v rámci transplantačních programů několika nemocnic a pomoc při živelních pohromách, jako jsou povodně či požáry, jsou širokou veřejností vnímány nejvíce. Jsem hrdý na to, jak skvěle máme vycvičené nejen posádky letounů a vrtulníků, ale i veškerý obsluhující personál, a že se vždy můžeme spolehnout na jejich obrovské nasazení a profesionalitu. Stejně jako před čtyřmi lety, i při letošním požáru v Českém Švýcarsku jsme šli do akce prakticky okamžitě po výzvě a postupně nasadili veškerou dostupnou techniku a personál, abychom pomohli situaci zvládnout.“

C-390 MILLENNIUM

Dvumotorový proudový střední transportní letoun určený pro přepravu osob a nákladu na střední a dlouhé vzdálenosti, letecký odsun raněných a vzdušné a pozemní výsadky osob nebo materiálu. Se speciálním vybavením je letoun rovněž schopen hašení požárů, doplňování paliva za letu nebo letů pátrání a záchrany (SAR). Posádku tvoří dva piloti a dva palubní technici. Dodání druhého letounu je plánováno na prosinec 2027.

HLAVNÍ ÚKOLY

- letecká přeprava osob (až 80 cestujících);
- letecká přeprava materiálu (až sedm palet 463L s nákladem do hmotnosti 26 000 kg);
- letecká přeprava techniky (do rozměru kolového obrněného transportéru Pandur II, případně vrtulníku Black Hawk);
- přeprava ISO kontejnerů;
- vzdušné zasazení osob (až 64 plně vybavených výsadkářů);
- vzdušné zasazení materiálu (do hmotnosti 23 500 kg);
- MEDEVAC/STRATEVAC (až 74 raněných);
- doplňování paliva za letu (až dvou taktických letounů najednou);
- vzdušné hašení (s kapacitou až 12 000 l hasiva);
- SAR (pátrání a záchrana);
- evakuace občanů z krizových oblastí.

SCHOPNOSTI

- vysoká flexibilita a variabilita;
- nákladový prostor: 18,3 × 3,45 × 2,95–3,2 m (délka × šířka × výška);
- max. potřebný čas na změnu přepravní konfigurace letounu: 60 minut;
- paletizované vybavení:
 - přídavné palivové nádrže (2 × 4 000 kg)
 - komfortní sedačky (až 70 cestujících), případně další kuchyňka nebo toaleta; jednotky intenzivní péče (až 6 × PTU NG – Patient Transport Unit New Generation)
 - systém hašení za letu MAFFS II;
- zvýšení doletí možností dotankování paliva za letu jako příjemce (výdrž ve vzduchu až 40 hodin);
- doplňování paliva letounům a vrtulníkům za letu i na pozemních stanovištích FARP;
- systém přesného automatického vysazení materiálu;
- vzdušné výsadky metodou HALO/HAHO;
- připraven na přepravu tekutého kyslíku v kryogenických ISO kontejnerech;
- sofistikovaný systém vlastní ochrany pro operace v nebezpečných oblastech;
- schopnost působení z nebezpečných ploch.

EMBRAER C-390 MILLENNIUM

C-390 MILLENNIUM

VÝKONY

- maximální rychlost 980 km/h (M 0.80);
- cestovní rychlost 870 km/h (M 0.71);
- maximální výška letu 10 950 m;
- dolet s nákladem:
 - 5 000 km s 14 000 kg nákladu
 - 2 700 km s 23 000 kg nákladu
 - 2 000 km s 26 000 kg nákladu
- maximální dolet:
 - 8 000 km s přídavnými vnitřními nádržemi
- maximální vzletová hmotnost 87 000 kg.

KONSTRUKCE

- dvoumotorový proudový hornoplošník s ocasními plochami ve tvaru T;
- rozměry letounu: délka 35,2 m
 - rozpětí 35,05 m
 - výška 11,84 m
- pohonné jednotky: 2× dvouproudový motor IAE V2531-E5 každý o max. tahu 139 kN
- pomocná energetická jednotka (APU) APS3240E;
- avionické vybavení: Rockwell Collins Pro Line Fusion;
- digitální systém řízení letu (fly-by-wire);
- systém automatického řízení tahu (auto throttle);
- Enhanced a Synthetic Vision System;
- Head-Up Display;
- nakládací rampa s integrovanými podpěrami;
- naviják;
- integrovaný systém kotvení nákladu.

CÍL PRO ROK 2026

Do konce roku 2026 dosáhnout schopnost samostatně plnit požadované přepravní úkoly osob a materiálu ve prospěch AČR a úkoly letecké dopravy a přepravy z rozhodnutí vlády ČR. (Plnění základních úkolů dopravního letectva)

PRVNÍ DEN V MASKÁČÍCH

V kasárnách Dědice ve Vyškově začal v květnu tohoto roku další běh Kurzu základní přípravy. Do prvního dne služby nastoupilo celkem 489 budoucích vojáků z povolání a 161 příslušníků aktivní zálohy a účastníků Dobrovolného vojenského cvičení. Pro všechny z nich jde o zásadní životní moment, který znamená vstup do armády a začátek nové etapy.

První den byl určen organizačním záležitostem a seznamování s vojenským prostředím. Po nástupu a úvodním přivítání následovalo rozdělení do čet, kde se z jednotlivců začínají formovat první týmy. Rekruti se také poprvé setkali se svými instruktory, kteří je budou provázet celým výcvikem.

Šest týdnů výcviku

Následovalo vystrojení, tedy převzetí výzbroje a výstroje, která se na několik týdnů stane jejich každodenní součástí. Během dne proběhlo také ubytování v kasárnách a první seznámení s režimem vojenského dne, který je přesně daný a vyžaduje disciplínu i schopnost přizpůsobení.

„Tímto dnem však vše teprve začíná. Je před nimi šest týdnů nepřetržitého a intenzivního výcviku, který prověří jejich fyzickou kondici, psychickou odolnost i schopnost fungovat v týmu,“ říká jeden z instruktorů. „Čeká je kombinace teoretické přípravy a praktického výcviku v terénu, od základních vojenských dovedností až po komplexní polní cvičení.“

Přísaha – první krok k profesionálům

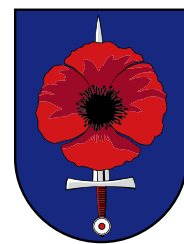
Na konci této cesty stojí slavnostní vojenská přísaha. Okamžik, kdy každý z nich veřejně stvrdí svůj závazek sloužit České republice a chránit její občany. Pro většinu z nich to bude první skutečný krok do vojenské služby. První den tak uzavřel začátek cesty, která není jednoduchá, ale má jasný smysl. Stát se vojákem znamená přijmout odpovědnost, disciplínu i závazek, který přesahuje běžný pracovní život. Pro 650 nových rekrutů ve Vyškově jejich cesta právě začala.

Text: kpt. Martin Kresta, foto: nrtm. Leo Dvořák

VÁLEČNÉ VETERÁNY

ODBOR PRO VÁLEČNÉ VETERÁNY A VÁLEČNÉ HROBY MO

Péče o válečné hroby a pietní místa

Oddělení péče o válečné hroby a pietní místa vzniklo v červenci 2023 v rámci odboru pro válečné veterány a válečné hroby Ministerstva obrany (OVVVH MO). V prosinci 2024 byla ministryní obrany schválena Koncepce péče o válečné hroby a pietní místa v letech 2025–2029, jež shrnuje priority a stanovuje oblasti budoucího rozvoje tematicky.

Centrální evidence válečných hrobů

Oddělení v rámci ministerstva vede Centrální evidenci válečných hrobů. Veřejný portál centrální evidence válečných hrobů byl komplexně zmodernizován. Jeho podoba a funkce byly přizpůsobeny současným požadavkům, a to jak technického rázu, tak v rozvoji komunikace s veřejností. Nově například umožní při vyhledávání válečných hrobů snadné využití chytrých telefonů.

Revitalizace vojenského hřbitova Chodský Újezd

Ministerstvo obrany má ve vlastní správě jediný vojenský hřbitov v obci Chodský Újezd, který ležel po dlouhá léta prakticky mimo zájem. Jedná se o zajatecký hřbitov z období první světové války. Pohřbeno je zde 190 Poláků, 56 Rusů, 24 Italů, 11 Litevců, dva Rumuni, Srb, Čech a čtyři neznámé národnosti. Ve spolupráci s obcí Chodský Újezd a Plzeňským krajem je připravována rozsáhlá revitalizace celého areálu, která by hřbitovu dala důstojný vzhled. Dokončení se předpokládá ve druhé polovině roku 2027.

Převezení ostatků našich padlých zpět do vlasti

Významnou akcí odboru byla v srpnu 2025 repatriace ostatků devíti československých hrdinů 2. světové války z Mnichova a Hlubčic. Šlo o členy paraskupin Iridium a Bronse, domácího odbojáře Josefa Doskočila a dva zavražděné příslušníky Stráže obrany státu. V září proběhl za účasti příbuzných v Národním památníku na Vítkově pietní akt. Ostatky byly následně předávány rodinám i obcím k pohřbení.

Na rekognoskaci hrobů, exhumaci ostatků a jejich převezení do vlasti se vedle OVVVH MO podílela řada badatelů, historiků a archeologů. Výrazně pomohla Kancelář

KONCEPT NÁVRHU REVITALIZACE

prezidenta republiky, bavorská vláda či polský Institut paměti národa.

Zasedání European War Heritage Working Group v Praze

V září roku 2024 se OVVVH MO připojil k European War Heritage Working Group – pracovní skupině dvanácti evropských organizací, které mají v gesci péči o válečné hroby. Z USA přijela zástupkyně American Battle Monuments Commission, která se jednání pravidelně účastní vzhledem k velkému počtu amerických válečných hrobů v Evropě. Každoroční setkání vždy probíhá v jednom z hlavních měst členských států. V roce 2025 jsme až 18. září organizovali jednání v Praze.

Hlavní program se konal v prostorách Vojenského historického ústavu. V prvním panelu se představily jednotlivé zastoupené organizace a informovaly o legislativě a financování péče o válečné hroby ve svých zemích. Druhý panel byl zaměřen na nejuspěšnější realizované projekty z uplynulého roku a projekty budoucí.

Vojáci z karpatsko-dukelské operace budou mít pomník

Na vojenském hřbitově v městě Dukla probíhají závěrečné práce ke zřízení pomníku 623 československým vojákům, kteří padli v karpatsko-dukelské operaci v roce 1944 na polské straně průsmyku. Jedná se o čs. vojáky, kteří doposud nebyli nikde připomenuti, a to i přesto, že se jedná

o významnou kapitolu našich vojenských dějin. Česká republika financuje tento projekt částkou tři miliony korun.

Rekonstrukce vojenského hřbitova Novo Groblje

Ve spolupráci s rakouským spolkem Černý kříž a maďarským Vojenským historickým ústavem byla zahájena komplexní rekonstrukce vojenského hřbitova z 1. světové války Novo Groblje. Jsou zde pohřbeni rakousko-uhersí vojáci, a to včetně osob z území dnešní České republiky. Probíhající první fáze projektu se týká opravy kaple, která je dominantou celého areálu. V další fázi se počítá s opravou blízkého okolí, včetně zdi ohraničující vojenský hřbitov.

Digitalizace katastru válečných hrobů

V únoru 2026 byla dokončena digitalizace Katastru válečných hrobů. Pořízeno bylo 254 326 snímků archiválií. Tato archivní sbírka obsahuje informace o místech pohřbů a pohřbených osobách především z první světové války v hranicích meziválečného Československa, ale i v zahraničí. Projekt vznikl ve spolupráci s Vojenským ústředním archivem – Vojenským historickým archivem a Vojenským historickým ústavem Praha. V příštích letech z něj budou čerpat obce i badatelé při pátrání po padlých a zemřelých první světové války. Postupně bude celý katastr zpřístupňován široké veřejnosti v Digitálním archivu MO a zároveň v Digitální studovně MO.

JEDEN DEN S...

...ČETAŘEM MICHAELEM KUNEŠEM

Práci s voňavým dřevem, které přetvářel v téměř umělecké dílo, vyměnil za službu v Armádě ČR. Četař Michael Kuneš (34) z velitelství 4. brigády rychlého nasazení v Žatci opustil truhlářinu navzdory nevoli otce. „Tatínek proti armádě nic neměl, ale před smrtí tvrdil, že mám pro řemeslo velký talent a šikovné ruce. Byl přesvědčený, že mé místo je v truhlárně, zatímco já svou budoucnost viděl v armádě,“ přiznává voják spojovací roty a zastupující velitel družstva. Uniformu obléká už sedmým rokem. Teď ho ale čeká další den služby. Prožije ho na střelnici. Dřina začíná.

Za okny vládne hluboká tma, když do naprostého ticha ve čtyři hodiny ráno zadrnčí budík. Četař Michael Kuneš, jemuž nikdo neřekne jinak než Kuny, vstává o dvě hodiny dříve, než by musel. Proč den začíná tak časně? „Hned po probuzení se učím anglicky. Využívám toho, že je mozek odpočatý.“ Ví, že v armádě musí splňovat dané standardy, a angličtina k tomu patří. Maturita také, a tu si dodělal už jako voják.

Nikdy nesmíte zaspát!

Když udeří pátá hodina, vaří si čaj. Poté přijíždí k útvaru. Celý den bude působit v roli podinstruktora střelce metodiky z ručních zbraní (SMRZ), v níž se nejvíce našel. Kromě výtečné střelby a perfektní komunikace je klíčové také znát takticko-technická data všech zbraní, a to od ráže po počet drážek v hlavni. Testy na oddělení bojové přípravy nebyly snadné. „Musíte být schopný nastřílet zásahy v určitém

časovém limitu, i když jste pod stresem nebo po fyzickém záprahu. A když obstojíte, tak své zkušenosti předáváte na jednotkách, v mém případě se jedná o spojovací rotu, ale i o velitelství štábu,“ líčí.

V sedm začíná pracovní doba, všichni jeho podřízení jsou vzorně nastoupení. Kdyby ne, věděli by, že je zle. Četaře Kuneše rozpálí do běla, když někdo zaspí. „Nepřijít do služby včas kvůli lenosti považuji za vrchol nevychovanosti a neslušnosti.“

Kontroluje manipulaci, počítá zásahy

Kuneš se svou jednotkou vyráží na pěší střelnici ve Vršovicích u Loun, vzdálené přibližně 25 kilometrů od žatecké posádky. „Materiál na výcvik jsem si připravil už den předem, abych se ráno nemusel tolik zdržovat,“ vykládá. I s ostatními vojáky se ráno nejprve přesouvá do zbrojního skladu, kde si družstvo převzalo zbraně, a poté všichni odjíždí na střelnici.

Jako střelec metodik z ručních zbraní má četař Kuneš na starosti přípravu stanovišť pro kontrolní cvičení, které jednotce naplánoval štáb. Po provedení nástupu zazní siréna, je vztyčený červený praporek a střelby právě začínají. Kuneš působí jako řídicí na úseku, což je jedna z nejzodpovědnějších funkcí na střelnici. „Mou činností je kontrolovat správnou manipulaci, počítat zásahy a sledovat, zda voják hodil granát do vyznačené zóny, za dodržení všech bezpečnostních opatření,“ vysvětluje. Jednotky mají stanovené základní limity schopností a dovedností, které nesmí klesnout pod předepsanou úroveň. „Úkolem instruktora je tyto limity nejen hlídat, ale také vojáky posouvat dál,“ konstatuje. V poslední době přišlo na jednotku mnoho nových příslušníků, kteří ještě nemají manipulaci se zbraní zautomatizovanou, a tak jim byl četař Kuneš na palebné čáře výrazně nápomocen. Po ukončení střelby následuje návrat do posádky

a poté čištění zbraní. „Nyní provedu kontrolu jejich vyčištění a dohlédnu na správné uložení zbraní mého družstva zpět do zbrojního skladu,“ vysvětluje Kuneš.

Vyniká i jako řidič

Rodák z Karlových Varů při návratu ze střelby do Žatce vypráví, jak má široký záběr na spojovací rotě. Je vojákem mnoha profesí. Vykonává pozici staršího operátora a půl roku působí jako zástupce velitele družstva, které od Nového roku přebere, takže povýší na jeho velitele.

Kromě střelby vyniká i jako řidič, ovládá kolo-ovou techniku skupin B a C. „Vděčím armádě za to, že jsem si mohl udělat doklady na různé typy nákladních vozidel.“ Sedá za volant Tatry Armax, Tatry 810, Tatry 815 nebo sedmičkové Tatry. „Veškeré základní závady umím odstranit,“ podotýká.

Začínal jako mladší řidič, poté se propracoval na mladšího operátora a po dvou letech na operátora. „A po dalších dvou letech jsem povýšil do hodnosti četaře na funkci staršího operátora.“ Co je v této pozici jeho náplní? „Jsem takový ajťák. Mým úkolem je přes retranslační uzly uvést do chodu mobilní polní provozovnu se stožáry.“

Službu si zpestřuje i dalšími přidruženými funkcemi: působí v obsluze MILSATCOM (satelit), vykonává roli prvního záchranáře

v boji – CLS (Combat Lifesaver). Zdravotní přípravu na jednotce i vyučuje.

Po službě je z něj táta

Čas pokročil, vášnivý běžec narozený na apríla jede domů. Nyní se z něho stává otec. „Jdu holkám nakoupit,“ řekne a zrychlí krok. Vzápětí se podívá na hodinky. „Ještě s nimi musím napsat do školy úkoly. Moc rád se jim věnuji.“ Přesto si ještě najde čas pro sebe. Z garáže vyjíždí na motocyklu, cestovním enduru. „Na mašině si krásně urovnám myšlenky.“ Když ze stroje večer sesedá, je na něm vidět, jak se těší na další den v uniformě. Už teď ví, že bude zase úplně jiný než ten právě končící.

Smontovat kuchyň zdarma? Žádný problém!

I mimo službu si vojáci pomáhají. Na Kuneše jako vyučeného truhláře se jeden kolega obrátil s prosbou, zda by mu nasmontoval kuchyni. „Neváhal jsem ani na okamžik. Pomoc kamarádů navzájem je samozřejmost.“ Také on už využil manuálně zručné kluky. „Na autě jsem urval tlumiče a záhy pomohl kolega automechanik dát vše do pořádku.“

VYHLAZENÍ OBCE LIDICE

10. června 1942

Dne 9. června 1942 měl Reinhard Heydrich v Berlíně honosný pohřeb. Nacisté však stále netušili, kdo atentát provedl. Věděli, že stopa, která je přivedla do Lidic, je falešná. Přesto bylo o osudu obce nejpozději v době Heydrichova pohřbu už rozhodnuto. Téhož dne večer byly Lidice obklíčeny...

Po půlnoci začali němečtí vojáci nutit lidické obyvatele k odchodu z jejich domovů. Muže odvedli do Horákova statku, ženy s dětmi shromáždili v lidické škole. Lidičtí muži byli 10. června 1942 zastřeleni, ženy poslány do koncentračního tábora Ravensbrück. Ze sto pěti lidických dětí přežilo válku sedmnáct.

Nový hrdelní zločin

Atentát na Reinharda Heydricha nacistické pohlaváry v Praze i v Berlíně šokoval. Adolf Hitler okamžitě telefonoval K. H. Frankovi. „Vůdce se nejdříve zeptal, zda jel Obergruppenführer Heydrich bez doprovodného vozidla, což jsem potvrdil,“ zaznamenal si K. H. Frank 27. května 1942. „Vůdce to odsoudil těmi nejostřejšími slovy. Dále se ptal na Obergruppenführerův zdravotní stav.“ Ministr propagandy Josef Goebbels si do deníku napsal: „Z Prahy přišla alarmující zpráva. Na Heydricha byl na předměstí Prahy

spáchán bombový atentát, který ho dosti těžce zranil... My si ale s pokusem vyvolat chaos v protektorátu poradíme.“ Následující den, 28. května 1942, K. H. Frank vysvětlil Hitlerovi, že neadresný teror by měl za následek pokles zbrojní výroby: „Požádal jsem Vůdce, aby vydaný rozkaz týkající se zatčení a zastřelení 10 000 Čechů zrušil a dovolil mi předložit nové návrhy... Vůdce po krátké pauze prohlásil, že ho mé argumenty přesvědčily.“

V den atentátu byl vyhlášen civilní výjimečný stav. Novým hrdelním zločinem se stalo schvalování atentátu. Stanné soudy gestapa v Praze a v Brně téměř každý den vynášely rozsudky smrti. Popravy začaly 28. května 1942 zastřelením šestičlenné rodiny Václava Stehlíka z Rokycan, aniž by gestapo odhalilo, že na konci roku 1941 Stehlík pomohl Gabčíkovi s Kubišem. Seznamy popravených se denně zveřejňovaly v tisku a rozhlase. Pátrání po atentátnících a každodenní razie však ani po

týdnu nepřinesly žádný výsledek. Okupanti opakovaně vyhrožovali české veřejnosti, že pokud „vrahové zastupujícího říšského protektora nebudou dopadeni“, nastane genocida národa. Nacistická propaganda dále tvrdila, že viníkem vykonaných oprav je Edvard Beneš a jeho spolupracovníci.

Pozdrav od Horáka

Ve středu 3. června 1942 gestapo usoudilo, že je na stopě atentátníků. Továrník Jaroslav Pála otevřel dopis, který do jeho továrny ve Slaném dělnice Anně Maruščákové poslal Václav Říha. Slova o „onom osudném dni“ a věta „co jsem chtěl udělat, tak jsem udělal“, působila velmi podezřele. Anna Maruščáková při výslechu řekla, že ji Říha požádal, aby v Lidicích vyřídila pozdrav od Josefa Horáka. Gestapo zavěťřilo. Českoslovenští důstojníci Josef Horák a Josef Stříbrný z Lidic totiž odešli za hranice. Němečtí vojáci 4. června 1942 prohledali

každý lidický dům a zatkli rodiny Horákových a Stříbrných.

Týž den zastupující říšský protektor Reinhard Heydrich zemřel. Zostřené výsledky zadržovaných lidických obyvatel ale nic nového nepřinesly. Kladenskému gestapu nezbylo než konstatovat, že se jejich předpoklady nepotvrdily. Osud Lidic byl přesto zpečetěn. Po Heydrichově pohřbu v Berlíně 9. června 1942 K. H. Frank oznámil do Prahy, že „dospělí muži budou zastřeleni, všechny ženy poslány do koncentračního tábora na doživotí, děti, které „je možné poněmčít, budou shromážděny a dány do rodin SS“. Zbývající děti měly být „vychovány jinak“, což byl cynický eufemismus. Bylo rovněž rozhodnuto, že obec bude srovnána se zemí. Večer 9. června 1942 byly Lidice obklíčeny, kolem půlnoci musely své domovy opustit první rodiny.

Vypálení Lidic nacisté zdokumentovali. Na natáčení dohlížel poradce NSDAP pro filmové záležitosti Franz Tremel. Už 9. června svému obchodnímu partnerovi Miroslavu Wagnerovi řekl, že druhý den budou „točit něco mimořádného“, ať si připraví dost filmového materiálu... Když kolem deváté ráno oba filmaři dorazili do Lidic, byli už lidičtí muži po smrti a první domy hořely.

Uniformovaní žháři systematicky postupovali obcí. Zničení Lidic bylo naplánováno a provedeno s precizní nenávisí. Byl zničen i hřbitov, rakve byly vykopány. Příslušníci Reichsarbeitsdienst (Říšské pracovní služby), Wehrmachtu a Waffen-SS srovnali budovy v Lidicích se zemí, sutě zasypali rybník, změnili reliéf obce, vyrvali stromy z kořenů. Nacistické běsnění přežila pouze hrušeň u obecní studny, pahýl stromku, jemuž tlaková vlna ulomila korunu, totiž nechali bez povšimnutí.

Stanovisko k atentátu

ČTK vydala 10. června 1942 následující zprávu: „Úředně se oznamuje: Za pátrání po vražích SS-Obergruppenführera Heydricha byly zjištěny nezvratné poukazy, že obyvatelstvo obce Lidice

u Kladna poskytovalo podporu a pomoc okruhu pachatelů, kteří přicházejí v úvahu. Příslušné důkazy byly zjištěny bez pomoci místního obyvatelstva, třebaže na věc bylo dotazováno. Stanovisko k atentátu tímto projevem, je zdůrazňováno ještě dalšími činy Říši nepřátelskými, jakými jsou například nálezy protistátních tiskovin, skladišť zbraní a munice, ilegální vysílačky a neobyčejně velkého množství zboží, které podléhá řízenému hospodářství a okolností, že v aktivních službách nepřátelských v zahraničí jsou obyvatelé jmenované obce.

Protože se obyvatelé této obce svou činností a podporou vrahů SS-Obergruppenführera Heydricha co nejhlubším způsobem provinili proti vydaným zákonům, byli dospělí muži zastřeleni, ženy dopraveny do koncentračního tábora a děti dány na náležité vychování. Budovy byly srovnány se zemí a jméno obce bylo vymazáno.“

Bez pásky na očích

V pět ráno 10. června 1942 odvezly vojenské nákladáky ženy a děti do Kladna. Pak v Lidicích na návsi u kostela vybrali popravčí četú. Na zahradě Horákova statku bylo 10. června 1942 zastřeleno 173 lidických mužů. Na smrt šli bez pásky na očích. Mezi popravenými byla řada dětí – Josefu Hroníkovi bylo teprve čtrnáct let, patnácté narozeniny měl oslavit až v srpnu. Jeho osmiletého bratra Zdeňka a tři sestry, roční Martu, třináctiletou Boženu a dvanáctiletou Zdeňku, udusili plynem ve speciálně upravených vozech v Chełmnu, Josefův nejmladší bratr se narodil v Ravensbrücku. Dozorkyně dítě ihned po porodu zabily, jeho matku ztloukla a poslaly zpátky do práce. Na střešnici v pražských Kobylisích 16. června 1942 vyhasl život šestadvaceti lidických obyvatel. Byli mezi nimi příbuzní – muži

i ženy – Josefa Horáka a Josefa Stříbrného, ale také patnáctiletý Josef Doležal a Josef Nerad. Když gestapáci dodatečně zjistili, že oběma chlapcům bylo v dubnu 1942 patnáct, ze skupiny dětí je vyřadili. Za hranici dospělosti totiž nacisté určili pro muže patnáct a pro ženy šestnáct let.

V tělocvičně kladenského reálného gymnázia strávily lidické ženy se svými dětmi tři dny. Spaly na slámě, která byla rozházená po zemi. Třetí den všechny postupně předvolávali. Gestapák oznámil, že ženy půjdou na nějaký čas pracovat do tábora, pojedou tam vlakem, a děti, aby to měly pohodlnější, dopraví autobusem. Matky i děti se daly do pláče. Srdceryvné loučení ukončil výstřel do stropu tělocvičny. Jeden z důstojníků oznámil, že se sedmi nejmenšími dětmi mohou jejich matky zůstat. O chvíli později je od nich odtrhli.

Osmdesát osm dětí odvezly dva autobusy do Lovosic a odtud děti dál putovaly vlakem. Do Lodže přijely 13. června 1942. Pokyny přišly telegramem z protektorátu, mimo jiné v něm stálo: Zvláštní péče není žádoucí. Pár dnů po příjezdu bylo náhodně vybráno k německé převýchově ještě sedm lidických dětí. Prvního července 1942 směly děti napsat příbuzným. Prosilý o jakékoliv šatstvo, jehlu, nitě, tužku, a hlavně o něco k jídlu, byť by to byl jen starý chleba pro králíky. Poštáči, kteří korespondenční lístky adresátům roznášeli, si potají opisovali adresu: „Gneisenaustrasse 41, Litzmannstadt“, aby mohli dětem také poslat balíček s jídlem.

Zásilky se vrátily jako nedoručitelné. Druhý den poté, co děti napsaly dopisy, byly převezeny do sedmdesát kilometrů vzdáleného Chełmna. Musely se svléknout donaha

a nastoupit do aut – pojízdných plynových komor. O čtyři dny později byly stejným způsobem zavražděny děti z Ležáků. Z neznámých důvodů k nim přiřadili také šestiletou Dagmar Veselou z Lidic, která spolu s dalšími dvěma dětmi prošla u prvního rasového výběru v kladenském reálce.

Nacisté v Chełmnu zavraždili osmdesát dva děti z Lidic od jednoho roku do patnácti let. Ze sto pěti lidických dětí přežilo sedmnáct. Jako poslední se v květnu 1947 vrátil Václav Zelenka, který byl vybrán k poněmčení. Pět dětí zemřelo v pražském nalezišti a novorozený syn Františky Hroníkové zahynul v Ravensbrücku. Do koncentračního tábora bylo posláno 203 lidických žen. Spoluvězeňkyně je chránily před krutou pravdou. O tom, co se stalo v Lidicích, se dozvěděly až po válce...

Text: Hana Benešová, foto: VHÚ

Foto: CPA

PAN NEZASTAVITELNÝ

OLYMPIJSKÝ ŠAMPION V KANOISTICE MARTIN FUKSA
UBĚHL MARATON POD TŘI HODINY, PAK TRIUMFOVAL NA VODĚ

NEZASTAVITELNÝ MARTIN FUKSA. MARATON POD TŘI HODINY, PAK DVA TRIUMFY NA VODĚ!

Dva týdny, tři velké příběhy. Hvězdný kanoista Martin Fuksa nejprve zaběhl Pražský maraton pod tři hodiny, o pár dní později triumfoval na olympijském kilometru v obou závodech Světového poháru. V tom úvodním v Szegedu dokonce pokořil světový rekord! Výkony budící obdiv.

Dárek k 33. narozeninám

Co si předsevzal, to splnil. Ostatně, jak je jeho zvykem. Olympijský šampion v rychlostní kanoistice Martin Fuksa zaběhl Pražský maraton pod tři hodiny! Čas v cíli? 2:56:20! Úžasný výkon.

Fuksa svou touhu oznámil na tiskové konferenci. Před startem sezony na vodě si tak nadělil krásný dárek k 33. narozeninám, které oslavil 30. dubna. „Pár kilometrů před cílem jsem už věřil, že to klapne. Běželo se mi fakt hezky. Diváci po celé trase byli skvělí. Finiš v Pařížské ulici byl pak za odměnu. Jsem moc rád, že jsem do toho šel,“ popsal své pocity olympijský šampion z armádního klubu Dukla.

Na trati žádnou velkou krizi neprožil. Pomohlo tomu prý i rozhodnutí organizátorů posunout start na osmou hodinu ranní. „Nebylo ještě takové teplo. Od deseti do jedenácti už sluníčko hodně svítilo, ale byl jsem i tak v pohodě. Pořád jsem občerstvoval, políval se vodou,“ vrátil se k důležitým okolnostem závodu. „Samozřejmě jsem čekal, co se stane po třiceti kilometrech, kdy to bývá hodně náročné. Až po pětatřicátém jsem si v duchu říkal, že bych byl rád už v cíli. Na druhou stranu se dařilo tempo ještě lehce stupňovat. Nic jsem nepodcenil. Bolí mě nohy, to je jasné. Ale doufám, že co nejrychleji zregeneruju,“ přál si po doběhu.

V první půlce maratonu mu pomohla ještě jedna skutečnost. Potkal se totiž s Davidem Luu (úspěšný fitness influencer – pozn.), jenž měl podobný cíl jako on. „Rozbíhala mu to profesionální atletka Kája Sasynová. Do dvacátého kilometru jsme běželi s ní, krásně nám to sedělo,“ popsal společný začátek. Pak už museli pokračovat sami. „O tempu jsem měl přehled, furt jsem si hlídal, abych byl pod časem 4:15 na kilometr, a měl nějakou rezervu.

Káje ale patří velký dík,“ dodal. Po závodě si volal se svým tátou i dědou, kteří vedou jeho kanoistickou přípravu a maraton mu rozmlouvali. „Vědí, že sport mám rád. A když si něco umanu, že si za tím jdu. Gratulovali mi. Byli rádi, že jsem si tenhle plán splnil. Jen se ptali, jak mi je. Ať si dám hlavně nohy co nejdříve do studené vody, abych byl co nejrychleji fit. Já si z nich ještě dělal srandu, jestli nestihneme odpolední trénink v Nymburce,“ přidal veselé popíchnutí.

Světový rekord v Szegedu

Necelý týden po absolvování Pražského maratonu předvedl Fuksa další obdivuhodný výkon. Tentokrát už tradičně na kánoi, když v maďarském Szegedu ovládl úvodní závod Světového poháru. Na kilometrové trati původně porazil o pouhou setinu Rusa Zachara Petrova. Dosažený čas 3:41,46 minuty je navíc novým světovým rekordem.

Dlouho po závodě byl na nejvyšší příčku posunut také Petrov. I tak si Fuksa připsal plný počet bodů do žebříčku, který bude rozhodovat o kvalifikaci pro olympijské hry v Los Angeles 2028.

Finále mělo pořádné grády. Hvězdný kanoista z armádního klubu Dukla startoval v dráze číslo šest mezi svými největšími konkurenty. Maďar Daniel Fejes i Petrov rozjeli kilometr opravdu ďábelsky. Fuksa figuroval na všech mezcípech na třetím místě. V poslední čtvrtině však začal své tempo stupňovat. Zatímco Fejes odpadl, Petrov se držel zuby nehty. O vítězství tak rozhodovalo předkopnutí lodě do cílového prostoru. Ve prospěch olympijského vítěze z Paříže mluvila v té chvíli pouhá setina. „Na maratonce dobrý, ne,“ usmál se třiatřicetiletý šampion. „Kluci to rozjeli rychle. Nechtěl jsem zbytečně bláznit, držel jsem se za nimi. Finiš se mi povedl. Byl jsem tam o kousíček dřív než kluk z Ruska. Je úplně jedno, jak velký ten rozdíl byl. Zlato je zlato,“ těšilo ho ještě ve chvíli, kdy byl Petrov brán jako druhý v pořadí. „Pro diváky to muselo být hodně zajímavé. Byl to hezký závod až do konce. A jsem i docela svěží. Jsem rád, že to klaplo. Jedeme dál,“ připomněl, že jeho účinkování v Szegedu bude pokračovat ještě na deblu s bratrem Petrem.

Sporný zásah jury, neúčast na ceremoniálu

Zhruba půl hodiny po dojezdu byl čas ruského závodníka dodatečně upraven a změnila se i cílová fotografie. Jury nakonec označila

za vítěze oba, přestože záběry jasně ukazovaly Fuksův dřívější průjezd cílem. Český kanoista se proto slavnostního ceremoniálu nezúčastnil.

„Když jsem projel cílem, tak jsem cítil, že jsem první. Viděl jsem i fotofiniš. Pak se ta fotka změnila. Najednou jsme byli na prvním místě dva. V této situaci jsem se svým protivníkem odmítal být na stejném místě. Já jsem ten závod vyhrál, dva první jsme nebyli,“ vysvětloval v rozhovoru pro Českou televizi Fuksa. Celou záležitost považuje nespravedlivou. „Upřímně nevím, kdo za tím stojí. Mrzí mě to. Jsem tu od toho, abych podával co nejlepší výkony. Myslím, že se mi to daří. Cílová fotografie byla jasný důkaz. Přesto si s tím dokáže někdo pohrát a výsledek změnit. A to i v této době. Nedá se nic dělat. Furt jsem zlatý, furt mám nejlepší čas na světě. Byl to takový bonus, který mám teď trochu zkažený. Ale nebudu si s tím nějak moc lámat hlavu,“ pronesl už s úsměvem ve tváři.

V Brandenburgu suverénní

Po triumfu v Szegedu ovládl Fuksa i druhý podnik Světového poháru – tentokrát v německém Brandenburgu. Olympijskou kilometrovou distancí zvládl o 99 setin rychleji než druhý Číňan Wu. Na nepříliš oblíbeném kanále působil mimořádně suverénně. V prostřední dráze číslo pět měl dění na trati neustále pod kontrolou. Už na posledním mezičase 250 metrů před cílem vedl a svůj náskok strojovým tempem dál navyšoval. Rus Petrov, kterého v Szegedu jury dodatečně posunula k Fuksovi na první místo, tentokrát na třiatřicetiletou hvězdu armádního klubu ztratil celou vteřinu.

Rodák z Nymburka si tak z Brandenburgu odvezl další cenné vítězství. Právě zde v roce 2011 získal titul mistra světa mezi juniory a o tři roky později se stal evropským šampionem mezi dospělými. „Od té doby se tady vůbec nic nezměnilo. Mám raději místa, kde jsou vratné kanály a nejsou takové vlny. Závodník se s tím musí poprat a naučit se s tím žít,“ říkal ještě před finále.

Po něm už byl nadmíru spokojený. „Každé vítězství je sladké. Po minulém týdnu jsem měl velkou motivaci. Byl jsem nervóznější než obvykle, protože jsem cítil ve vzduchu, že je potřeba něco dokázat. Negativních komentářů z východní strany bylo po Szegedu dost. Snažil jsem se to z hlavy vytěsnit. Věděl jsem, že nejlepší, jak někomu zavřít pusku, je vyhrát závod. A to se mi povedlo,“ komentoval svůj 22. triumf v elitním seriálu.

Průběh závodu si užíval. „Před startem jsem si už představoval, co udělám, pokud vyhraju. Dal jsem si do hlavy, že to musí padnout. Naštěstí to bylo v mojí režii. Sil v závěru jsem měl hodně,“ doplnil.

Za cílem si Fuksa přiložil prst na ústa – jasné gesto směrem k těm, kteří pochybovali o tom, kdo je momentálně v kategorii C1 nejlepší. „V hledišti byla moje manželka s dcerou, teta, samozřejmě taťka s bráchou a věřím, že mi fandily i další tisícovky lidí u obrazovky. Za to jim moc děkuji,“ poznamenal s pokorou olympijský vítěz z Paříže.

Text: Pavel Král, foto: CPA a Kanoe.cz

DOSTÁL UKÁZAL SÍLU NA PĚTISTOVCE

Kajakář Josef Dostál znovu ukázal, proč patří mezi světovou elitu. Na Světovém poháru v maďarském Szegedu vybojoval třetí místo v nabitém závodě na 500 metrů. Nad síly úřadujícího mistra světa byli jen Australan Jean van der Westhuyzen a domácí hvězda Adam Varga.

Pro Dostála to byl důležitý návrat na výsluní po nepovedeném kilometru, kde při prvním startu sezony skončil až třináctý. „Jsem nadšený, závod byl strašně těsný. Na druhé místo mi chyběly dvě desetiny, ale stejně tak jsem měl jen malý náskok na čtvrtého. Jel jsem naplno, co to šlo. Jean van der Westhuyzen si dal rok pauzu a vrátil se neskutečně silný,“ hodnotil český olympijský vítěz z Paříže.

Dostál popsal i svou taktiku a tradičně s nadhledem. „Od startu jsem to prostě napálil a jel, dokud to šlo. Pak už to moc nešlo, ale moje vytuhnutí bylo naštěstí pomalejší než u soupeřů. V závěru jsem jel jak igráček – hranatý, kamenný, prostě strašný. O to víc mě těší, že z toho bylo třetí místo.“

Text: jc, foto: Kanoec.cz

„JAKO VE SNU.“ MLADÍK HIRSCH VYJEL BRONZ MEZI HVĚZDAMI KANOISTIKY

Premiéru ve Světovém poháru z říše snů prožil osmnáctiletý kanoista Robin Hirsch z armádního klubu Dukla. V Szegedu si na pětikilometrové trati dojel pro senzační bronz. „Jedná se o životní úspěch,“ potvrzoval své štěstí svěřenec Libora Dvořáka, který v závodě nestačil pouze na dva hvězdné soupeře – Maďara

Balazse Adolfa a vítězného Jaimeho Dura ze Španělska.

Vraťme se ještě k průběhu. Hrály vám podmínky nějak extrémně do karet?

Svítilo sluníčko, ale velké horko nebylo. Vanul jen lehký vítr, což výkon příliš neovlivní. V pohodě mi vyšly i přeběhy, a hlavně jsem měl asi natrénováno. (úsměv)

Na startu bylo 28 soupeřů. Měl jste konkrétní taktický plán?

Byl jsem přesně uprostřed startovního pole, všichni favorité ve stranách. Musel jsem vyrazit co nejrychleji, abych od nich nedostal vlny. V opačném případě by všechno bylo obtížnější a komplikovanější. Chtěl jsem se co nejdříve připojit do nějaké skupinky. V duchu jsem si říkal, že být do desátého místa by byl extrémní úspěch. Ale když jsem na druhém přeběhu předjížděl olympijského šampiona Santose z Brazílie, vlil se mi do žil neskutečný adrenalin. Třetí pozici jsem už nepustil.

Nebývá často zvykem, aby kanoista ve vašem věku byl nominován na takhle náročnou disciplínu. Mezi startujícími jste byl druhý nejmladší. Máte rád dlouhé vzdálenosti?

S pěti kilometry už nějaké zkušenosti mám, ne ale na takové úrovni. Zatím mi jdou dlouhé tratě lépe než ty krátké. Ale i pro mě samotného bylo překvapení, jak jsem to zajel.

V Szegedu jste se představil i v kategoriích C1 a C2 na 500 metrů. V čem vidíte svou budoucnost?

Zatím budu vše kombinovat.

Stál jste na stupních vítězů vedle hvězd světové kanoistiky. Užil jste si tyto okamžiky?

Rozhodně se jednalo o největší zážitek mého života. Pogratuloval jsem jim, udělal si s nimi fotku. Hodně dobrý.

Kde jste s kanoistikou začínal?

V Olomouci. Postupem času jsem přestoupil do Štěpánova, od dvanácti jsem až do juniorských kategorií jezdil v Kojetíně a teď jsem v Dukle.

Cítíte, že se vám příprava na letošní sezonu extrémně povedla?

V kategorii mužů jsem prvním rokem. Jenom se dostat na Světový pohár je poměrně velký nezvyk. Je tu hodně kluků, kteří tam mohou jet a jsou rychlí. Vysloužit si nominaci už něco znamená. Přípravu jsem měl zaměřenou na C2 500 a C1 1000 metrů. V Szegedu jsem navíc jel i pětistovku na singlu, což bylo také překvapení. Na pět kilometrů jsem netrénoval vůbec. Trenér mi jen oznámil, že to pojeďu já. Vyšlo to náramně, sil bylo dost.

Text: Pavel Král, foto: Kanoec.cz

ZNOVU NA VLNĚ. KANOISTA HRABAL PROŠEL NA DVOUSTOVCE ZNOVUZROZENÍM

Vrcholovou kanoistiku málem věšel na hřebík. Jednou nohou byl už v armádě, ale zablesklo se. Kanoista Antonín Hrabal prošel závodním znovuzrozením. Nyní se specializuje už pouze na sprinterskou dvoustovku a výsledky se dostávají. Potvrzením byla loňská finále na mistrovství Evropy i světa. Formu nyní prokázal na úvodním Světovém poháru v Szegedu, kde si 7. místa velmi považoval. „Soupeři už nejsou tak odskočeni. Mohu s nimi vyrovnaně závodit, což je neuvěřitelný hnací motor do sezony,“ říká v rozhovoru šestadvacetiletý člen ASC Dukla, který s kanoistikou začínal v Kojetíně.

Jak vzrostla chuť do dalších závodů po úspěchu v Szegedu?

Opravdu hodně. Tohle umístění pro mě velmi znamená, a hlavně jsem svým soupeřům blíže než vloni. Na mistrovství světa v Miláně jsem skončil osmý a oni byli přede mnou výrazně dál než teď. V Szegedu jsem se navíc chvílemi pohyboval i kolem čtvrté páté pozice. Ke konci jsem možná trochu vypadl ze záběru, ztratil malinko rychlost a ještě lepší pořadí mi uteklo. Rozhodně ale vím, že s nimi mohou závodit, což je neuvěřitelný hnací motor do sezony.

Od bronzu vás dělila vteřina. Je to na dvousetmetrové vzdálenosti hodně, nebo málo?

Vteřina je relativně ještě dost. Ale sjet ji ne-reálně není. Každý závod je jiný. Můžete chytit

jinak start i třeba náročnější podmínky. Velkou roli hraje vítr a vlny. Teď se na to s trenérem zaměříme. Pilovat budeme jak starty, tak střed a závěr trati.

Chválil vás Libor Dvořák za finálovou jízdu, nebo v ní spíše hledal drobné chyby?

Pan trenér mě pochválil, což často nedělá. Je přísný, takže si toho velmi vážím. Oba moc dobře víme, kde mám největší rezervy. Teď to chceme ladit, abych se posouval ještě dál.

Vloni jste prý zvažoval konec profesionální kariéry...

Je to tak. Ocitl jsem se v jakési stagnaci. Měl jsem pocit, že všechno dělám na maximum, ale přišlo mi, že výsledky nepřicházejí. Trénovali jsme na pětistovku. Byli jsme přesvědčeni, že na ni sílu mám. Nicméně mi v konci vždycky trochu chybělo. Hlavou mi běželo, že po sezóně asi skončím. Spíše jsem byl rozhodnutý na sto procent. Toužil jsem po vstupu do armády. Absolvoval jsem lékařskou prohlídku a byl v kontaktu s rekručním střediskem AČR.

Co se tedy přihodilo, že jste změnil plány?

V červnu byl na programu druhý nominační závod. Přijel jsem na něj bez velkého tréninku, jelikož jsem končil bakalářské studium na vysoké škole a času na vodu tolik nebylo. Jel jsem tam dvoustovku, nic velkého jsem

neočekával. Z nějakého důvodu to prostě vyšlo. Vyhrál jsem a nominoval se na mistrovství Evropy do Račic, kde jsem následně skončil šestý. Najednou přišla obrovská chuť, už jsem věděl, že končit úplně nechci. Zajel jsem dobře i na mistrovství světa. V duchu jsem věděl, že to není vše, co bych mohl v kanoistice dokázat. Rodina a přítelkyně mě v tom ohromně podpořily.

Zmínil jste vstup do armády. Dukla je k tomuto kroku jako stvořená...

Doma před rodiči jsem tohle téma vždycky nadhazoval, oni mi to hrozně dlouho nevěřili. Dukla je armádní klub. Netajím se přáním, že bych se jednou chtěl do uniformy dostat jako sportovec. I to by byl splněný sen.

Veškeré úsilí jste nyní vrhl do dvoustovky. Lišila se příprava na sezonu zásadně od těch předešlých?

Byla hlavně výrazně zábavnější. Na všechny tréninky jsem se opravdu těšil. Lidé si mylně myslí, že když se trénuje na sprint, tak nemusíte mít tolik napádlováno. Ale v trati jste téměř čtyřicet vteřin, což fyziologicky už nemá se sprintem moc společného. Příprava byla možná náročnější než dříve na delší distan- ce. Objem kilometrů v pomalé vytrvalosti byl opravdu velký. Až v březnu na soustředění v USA jsme začali drtit i rychlost.

Určitě v hlavě nosíte svůj kanoistický sen...

Letos je to přesně deset let, co jsem byl poprvé na juniorském mistrovství Evropy. Medaile z velké mezinárodní akce mi pořád uniká. Dříve jsem se tím i trochu trápil. Ať jsem se snažil sebevíc, nikdy jsem na ni nedosáhl. Sen ji získat tam pořád je. Bylo by to po letech náročného tréninku velké zadostiučinění.

Jakou máte vůbec partu v tréninkové skupině Libora Dvořáka?

Skvělou. Jsem v ní v šestadvaceti letech nejstarší, což je trochu úsměvné. V roce 2018 jsem byl nejmladší. Nyní jsem v pozici jakéhosi kapitána. Mladí kluci jsou fajn a také velmi talentovaní. Robin Hirsch byl teď bronzový na pět kilometrů, velký potenciál má Adam Rudolf. Je nás osm, podporujeme se navzájem, chceme se výkonnostně posouvat. Nálada je výborná.

Text: Pavel Král, foto: Kanoe.cz

REPREZENTACI SI VYJELO PĚT SLALOMÁŘŮ DUKLY

Dva víkendy a čtyři nominační závody určily složení české reprezentace ve vodním slalomu pro letošní rok. A závodníci armádního centra v nich sehráli výraznou roli – hned pětice členů ASC Dukla si zajistila účast na závodech Světového poháru, mistrovství Evropy i mistrovství světa. Zároveň získali možnost bojovat o první body do olympijské kvalifikace pro hry v Los Angeles 2028. K již jistému kajakáři Jakubu Krejčímu se přidaly kanoistky Tereza Knebllová, Tereza Michalová a Martina Satková, doplnila je kajakářka Kateřina Beková.

Vedle Krejčího měl díky loňské medaili ze světového šampionátu jisté místo na kajaku také Jiří Prskavec. O třetí reprezentační pozici se v přímém souboji utkali Vít Přindiš a další dukláček Matyáš Novák, bronzový medailista z kayakcrossu na loňském mistrovství světa. Novák zajel ve finále výborně, ale dvousekundová penalizace za dotek jedné z posledních

branek jej připravila o šanci. Přindiš, mistr světa z roku 2022, toho dokázal využít a časem lepším o sedm desetin sekundy se po roční pauze vrátil do reprezentační trojice. Novák si místo v národním týmu zajistil alespoň v kayakcrossu a na kajaku bude reprezentovat kategorii U23.

Tereza Knebllová ovládla celkové pořadí nominace o jediný bod před vítěznou Martinou Satkovou. „Je to fakt super. Jsem hrozně ráda, že to šlo o hodně líp než loni, kdy to byl stres až do poslední chvíle. Teď se můžu soustředit na velké závody, které mě čekají, a moc se na ně těším,“ uvedla spokojená Knebllová.

Třetí členkou reprezentačního týmu je Tereza Michalová, která pod dívčím jménem Fišerová získala řadu medailí z velkých akcí. Loňskou sezonu vynechala kvůli mateřským povinnostem, přesto i po krátké přípravě ukázala, že ze svého umění nic neztratila. Místo

ve reprezentaci si prakticky zajistila už třetím místem ve třetím závodě. „Řekla bych, že sto-procentní spokojenost. Do nominace jsem šla s tím, že bych byla ráda hlavně za kajak, ale před měsícem jsem se rozhodla startovat i na singlu. A jsem ráda, že to klaplo,“ popsala Michalová. „Kajak mě mrzí, ale ukázala jsem sama sobě, že pořád dokážu bojovat s top závodnicemi. Myslím, že 13 měsíců po porodu je to dobrý výkon.“

O první místo v kvalifikaci kajakářek se s Amálií Hilgertovou podělila Kateřina Beková, která ve všech čtyřech závodech předvedla spolehlivé a vyrovnané výkony. Na třetí pozici šla do závěrečné jízdy Martina Satková, ale ta se jí příliš nevydařila, a na bronzovou příčku se tak posunula Bára Galušková, mladší sestra Antonie. Ta se do reprezentace navzdory dvěma vítězstvím ve čtyřech závodech nakonec neprobojovala.

Do A týmu kategorie U23 se z ASC Dukla probojovali v disciplíně kajak Matyáš Novák, Martin Rudorfer a Olga Samková, na kánoi pak Martin Kratochvíl, Tereza Knebllová a Anna Fabianová.

MARTINA SATKOVÁ: NEBYLA TO NÁHODA

Sedmadvacetiletá Martina Satková si s velkým přehledem zajistila místo v reprezentanční trojici pro slalom, v kategorii K1 však tentokrát nepostoupila. „Jsem spokojená, protože jsem se kvalifikovala. A nebyla to náhoda. Mám dvě vítězství a jedno třetí místo,“ usmívala se po triumfu v závěrečném závodě. „Výsledky byly fajn. Byla jsem trochu nervózní, že jsem to protahovala až do neděle, ale byl to skvělý trénink pro hlavu. Ustát poslední kvalifikační den a bojovat až do konce je hrozně těžké. Kombinovat dvě kategorie a být pokaždé ve finále A... víc jsem si snad

ani nemohla přát,“ hodnotila v prosluněné Troji. Útok na místo v kajaku jí nevyšel, přestože měla dobře našlápnuto. „Nestačilo to. Není to moje hlavní disciplína, ale doplňková, a oproti holkám tam hodně ztrácím. Jsem ráda, že i s tím málem času, co tomu věnuju, jsem konkurenceschopná a holky ze mě občas mají strach,“ dodala s úsměvem.

Letos ji čeká sezona bez mladší sestry Gabriely, která nebude obhajovat loňské zlato z Penrithu. „Člověk to moc neřeší. Byla tady na závodech, ale já se soustředím sama na sebe. Je mi líto, že se mnou nebude v týmu

a nepojede světové poháry a mistrovství světa, ale závodní den jede každý sám za sebe. Možná ten první den byl zvláštní, ale prostě to tak je.“

Příprava podle ní nikdy neprobíhá úplně hladce. „Ale jsem ráda, že jsem to zvládla a výkony jsou teď myslím solidní.“ Konkrétní cíle si nedává. „Hlavně jezdit dobře celou sezonu. K mistrovství světa v Oklahomě se nechci úplně upínat, ale je to první část olympijské kvalifikace, takže chci zajíždět co nejlepší výsledky a získat pro Česko místo na olympiádě,“ dodala Satková.

KAJAK NEKLAPL, NA KÁNOI SE MICHALOVÁ VRACÍ MEZI VYVOLENÉ

Prakticky rok byla mimo závodní provoz. Z Terezy Fišerové se stala Tereza Michalová a osmadvacetiletá vodní slalomářka z ASC Dukla nyní navíc musí skloubit sport s mateřskými povinnostmi. Na kanálu v pražské Troji bojovala během dvou nominačních víkendů bývalá vicemistryně světa o návrat do reprezentace. Na kajaku jí k tomu chyběl jediný bod, ale na kánoi si místo v týmu pro světové poháry i mistrovství světa vyjela.

Přípravu absolvovala především na kajaku, nakonec se ale rozhodla i pro druhou kategorii – kánoi. „Po návratu jsem na ni absolvovala asi šest tréninků, což je docela směšné. Rozhodla jsem se pro ni až po nominaci v kayakcrossu, kdy jsem viděla, že síly mám a mohla bych to zvládnout. I trenér si to přál. Věřili jsme, že na singlu jezdit umím. Možná mi to vzalo nějaké síly pro kajak, ale asi to tak mělo být,“ pokračovala Michalová. Na břehu ji povzbuzoval manžel, který se staral o syna. Právě mateřské povinnosti podle ní mění priority. „Čekala

jsem, že nervy budou menší, ale upřímně byly ještě větší. Nevím, jestli za to můžou hormony, ale hodně jsem vnímala, jak tělo reaguje. Nakonec jsem se s tím ale dokázala vyrovnat,“ přiznala a naznačila, že syn jí nyní bude doprovázet i na zahraničních závodech.

„Určitě. Je mu třináct měsíců, ani nejde, aby byl doma beze mě, a já bych zase nechtěla být bez něj. Neodjedu celou sezonu, počítám se Světovým pohárem v Praze a všechno ostatní je zatím velký otazník. Máme několik variant, nad kterými si ještě musíme sednout a rozhodnout, co bude prioritou. Jen já s Martinou Satkovou a Klárou Vojtkovou jsme objely obě kategorie. Je to fyzicky hodně náročné,“ přiznala. Na světový šampionát v americké Oklahomě by ale chtěla vyrazit. „Určitě však v nějaké zkrácené podobě, protože jsou to tři týdny a organizačně to bude hodně náročné. Musíme to probrat s manželem, který pracuje pod mým tatínkem, takže to budeme řešit i s ním. Na šampionát bych chtěla, aby jel se

mnou, protože tam jsou mnohem větší nervy a netroufnu si být celý den bez někoho, komu můžu syna svěřit. Jsem v první řadě máma. Tohle mě baví, asi mi to i jde a chci podávat nejlepší výkony na světě, ale ne na úkor dítěte,“ zdůraznila. Změny doznal i její trenér, na vodě tráví méně času než před porodem. „Je ho méně a neměnila bych. Myslím, že je to dostačující. Když holky zajedou, jsou o tři sekundy přede mnou, ale s tím jsem trochu počítala a musím spoléhat i na chyby ostatních. Na síle jsem začala pracovat s kondičním trenérem a bývalým bobistou Romanem Gomolou. Dal mi v posilovně opravdu hodně. Až jsem na sebe naštvaná, že jsem k němu nezačala chodit dřív. Změnila jsem i trenéra a je to super. Neutrhně vám hlavu, když přijdete o pět minut později, protože s dítětem, i když jsem vždy chodila všude včas, je časově náročné všechno stíhat,“ dodala po roce opět česká reprezentantka.

Text: Jaroslav Čícha, foto: CPA

OŠTĚPAŘ VADLEJCH VYHRÁL MÍTINK V TOKIU HODEM ZA 85 METRŮ

Úřadující mistr Evropy, pětatřicetiletý oštěpař Jakub Vadlejch na úvod sezony vyhrál závod zlatého mítinku Kontinentální tour v Tokiu. Svě náčiní poslal do vzdálenosti 85,24 metru a hranici 85 metrů překonal poprvé od olympijských her 2024 v Paříži, kde skončil těsně čtvrtý.

Trojnásobný medailista z mistrovství světa se po loňské sezoně poznamenané zraněním kolena a dalšími zdravotními problémy vrátil k závodům v dobré formě. Vadlejch předvedl nejdelší pokus ve druhé sérii a kvalitním

výkonem si zároveň zajistil účast na mistrovství Evropy v Birminghamu, když o více než dva metry překonal ostrý limit Evropské atletiky stanovený na 83 metrů. V Británii bude v srpnu obhajovat dva roky starý titul z Říma. „Byl to krásný první závod. Znovu jsem si potvrdil, že to tu mám rád. Byl jsem tady na mítinku potřetí a potřetí se mi povedlo vyhrát. Skvělá bilance. Cíl je jasný, Birmingham a mistrovství Evropy,“ hlásil odhodlaně Vadlejch.

Text: jc, foto: CPA

VÍTĚZNÝ COMEBACK OGRODNÍKOVÉ PO MATEŘSKÉ PAUZE

Závodní comeback by tu už byl. Teď ještě hezký hod, který by Nikolu Ogrodníkovou poslal na srpnové mistrovství Evropy do Birminghamu, vrchol letošní atletické sezony.

Rok po porodu syna Jáchyma se bronzová olympijská medailistka z Paříže vrátila do sektoru v rámci úvodního kola extraligy družstev a hned z toho bylo vítězství. V deštivém a chladném počasí zaznamenala na vítkovickém stadionu výkon 53,54 metru. „Závod vzhledem k podmínkám nebyl bůh ví jaký. Trápila mě i záda, takže jsem se vůbec rozhodovala, zda nastoupím. Nechala jsem to otevřené. Plánovala jsem jeden, dva pokusy. Nakonec jsem šla ještě třetí. S délkou spokojena nejsem, ale i tak jsem si to po dlouhé době celkem užila,“ konstatovala pětatřicetiletá oštěpařka armádního klubu Dukla.

Byla nervozita?

Právě, že vůbec, což mě překvapilo. Vždycky jsem ji potřebovala, abych se správně nahecovala. Teď mi scházela. Ale byla strašná zima a přšelo, za těchto podmínek je to vždy těžké.

Jak se vlastně povedla celá příprava, v níž jste si plnila i mateřské povinnosti?

Jen po porodu jsem řešila nějaké drobnosti, jinak jsem až dosud byla fit. Malinko mě pobolívá levá kyčel, což ale není nic, co by mě limitovalo. Díky tomu někdy vypnou jiné svaly a tělo nepracuje, jak by mělo. Tuhle záležitost stále konzultuji s paní fyzioterapeutkou. Po příletu z Afriky se mi tedy jen trochu zablokovala záda. V tréninku jsem musela povolit. Věřím, že to bude v pořádku.

V Jihoafrické republice jste tradičně pobývala delší čas. Bylo složité zkombinovat tréninkovou práci s hlídáním syna?

Babičky bohužel nemáme. Já ani Petr (*přítel Nikolý Ogrodníkové, dnes již bývalý třinecký hokejista*). Není tedy nikdo, kdo by nám Jáchymka hlídal. Petrovi navíc v tu dobu ještě běžela sezona. Do Afriky za mnou dorazil jen během olympijské pauzy, kdy měl osmidenní volno. Jinak jsem tam byla sama. Domluvila jsem si tam chůvu – Afričanku. Nevěděla jsem, jak bude fungovat. Trochu jsem se toho obávala, ale zbytečně. Paní byla starší, přesto velmi spolehlivá. Při odletu jsem ji už považovala za součást rodiny, se synem strávila tři měsíce, což je opravdu hodně času.

Zbývala vám po trénincích na synka energie?

Když jsme tam letěli, bylo Jáchymkovi osm měsíců. Jednalo se o náročné období. Začínal se stavět, do toho mu rostly první zoubky. Řešit se musela i strava. Nějaký velký odpočinek nepřicházel v úvahu, ale s tím jsem do toho šla. Snažila jsem si program uzpůsobit dopředu, abychom všechno sladili. Třeba jsem se najedla v době, kdy chodil spát, a tím jsem si na chvíli ulevila i já.

Nikdy jste o návratu k vrcholové atletice nepochybovala?

Ne. Spíš jsem bojovala s obrovskou únavou. Neměli jsme úplně spící dítě, první půlrok byl v tomhle ohledu strašně náročný. Jáchymek skoro nespál, pořád plakal. Pro mě jako prvoročičku to byly hodně stresové chvíle. Říkala jsem si, že jestli to takhle půjde dál, nevím, jestli zvládnou se vrátit. Pak ale našťásti přišlo zlepšení. Chuť házet jsem měla pořád, jen člověk bojuje s různými okolnostmi a přemýšlí, jak to všechno udělat, aby ho to nesemlelo.

Hlavní motivací jistě bude splnit limit (60,80) pro ME v Birminghamu, že?

Je to můj letošní cíl. Teď na extralize jsem hodila málo, ale počasí nám opravdu nepřálo.

Uvidíme, jak to půjde dál. Rozhodně chci jiné metry. Pomoci by měl i rychlejší rozběh.

S kým svou přípravu konzultujete?

V Africe jsem házela ve stejné dny jako Kuba Vadlejš či skupina pana Železného. Jak on, tak pan Guzdek mi občas něco poradili. Za to jsem byla ráda. Jinak si to jedu po vlastní ose. Tedy kromě skladby tréninků. S tím mi už delší čas pomáhá kondiční kouč Erik Kimmel. Posílá mi plány, které spolu následně konzultujeme. Mám tedy o starost míň.

Jak velký je vůbec oštěpařský hlad po takhle dlouhé pauze?

Závodní období mám velmi ráda. Do formy jsem se snažila dávat už po šestinedělí. Když ale jen trénujete, není to ono. Teď jsem opravdu natěšená. Jen aby ta záda držela. Chtěla bych se vrátit na hody přes šedesát metrů. Snad to nebude trvat moc dlouho.

Text: Pavel Král, foto: CPA

VOZP

**VOJENSKÁ
ZDRAVOTNÍ
POJIŠTOVNA**

NÁVRAT PO TĚŽKÉM ZRANĚNÍ, RUGOVAC JE ZPÁTKY NA DRÁZE

Sportovní návraty bývají plné bolesti, odhodlání a obrovské vůle. Přesně takový je i příběh dráhového cyklisty Denise Rugovace z ASC Dukla, který se po těžké havárii znovu vrací do závodního kolotoče.

Jeho kariéru zásadně poznamenalo zranění z ledna 2025. Následovala náročná léčba, několik operací a dlouhá rehabilitace. Nešlo jen o konec sezony, šlo o boj o návrat do běžného života. Třiatřicetiletý Rugovac se musel vyrovnat s vážnými fyzickými následky i psychicky náročným obdobím, kdy vůbec nebylo jisté, zda ještě někdy usedne na závodní kolo.

Nevzdal se. Krok za krokem se vracel k tréninku a znovu hledal cestu ke sportu, který pro něj znamená víc než výsledky. Po měsících tvrdé práce přišel okamžik, na který čekal: Rugovac je zpět na dráze a pokouší se navázat na svou kariéru. Návrat po tak vážném zranění není jednoduchý, ale právě podobné příběhy ukazují sílu lidské vůle.

Rugovac, který s Janem Vonešem obsadil na olympijských hrách v Paříži sedmé místo v madisonu, bere svůj comeback s pokorou. „Nejde jen o výsledky nebo umístění, ale hlavně o možnost znovu závodit, být součástí pelotonu a dělat sport, který miluji. Už samotný návrat na dráhu je pro mě malé vítězství,“ říká.

Zároveň přiznává, že ještě není úplně zpátky. „Stále se vracím, necítím se úplně zdravý a nevím, jestli budu mít někdy plný rozsah v koleni. Když se ale rozcvičím, jsem schopný jezdit docela dobře. Poslední týden už trénuji podobně jako před úrazem,“ popisuje.

Od nehody uplynul téměř rok a půl. „Měsíc jsem ležel v nemocnici. Měl jsem zlomené obě nohy i česky. Pak následovaly tři měsíce rehabilitace na Slapech, kde jsem se znovu učil chodit. Ke konci už jsem si občas sedl na trenážer. V září jsem pomáhal klukům s přípravou na mistrovství světa v Chile a začal tam s nimi jezdit i na silnici. Tehdy jsem si poprvé řekl, že by to snad mohlo jít,“ vzpomíná. V listopadu podstoupil další operaci, při níž mu lékaři odstranili šrouby a fixační materiál. „To mě zase trochu vrátilo zpátky. V únoru jsme byli na Mallorce před mistrovstvím Evropy a od té doby se to postupně zlepšuje. Už jsem schopný normálně trénovat a výkonnostně se rychle vracím,“ říká.

Přestože intenzivnější trénink zpomaluje rehabilitaci, cítí posun. „Teď jsem na tom nejlépe od zranění. Po úrazu jsem měl v sobě spoustu léků a dlouho mi nedocházelo, jak vážné to bylo. Upřímně jsem nevěděl, jestli se ještě vrátím. Před třemi týdny jsme ale

závodili v Gentu, závody na úrovni Světového poháru, a tam jsem si poprvé řekl, že bych mohl znovu závodit na vysoké úrovni. Před týdnem jsem vyhrál jeden závod v Německu a s Viktorem Padělkem byl třetí v madisonu. Teď už jsem naladěný pozitivně,“ usmívá se. Velkým cílem je letošní mistrovství světa v Číně. „Do něj zbývá pět měsíců, a to je moje hlavní motivace. Doufám, že to zvládnu

a že tam pojedou znovu s Honzou Vonešem,“ plánuje Rugovac, který s ním na nedávném Grand Prix Framar obsadil osmé místo v madisonu.

Jeho příběh je inspirací nejen pro sportovce. Ukazuje, že ani těžká životní rána nemusí znamenat konec snů.

Text: Jaroslav Cícha, foto: CPA

SVĚTOVÝ POHÁR V PAZARDŽIKU:

PĚTIBOJAŘ LUKEŠ VYBOJOVAL KRÁSNÉ STŘÍBRO

Moderní pětibojář Matěj Lukeš znovu ukázal, že patří mezi absolutní světovou špičku. Na Světovém poháru v bulharském Pazardžiku vybojoval nádhernou druhou příčku. O premiérový triumf v elitním seriálu ho připravil těsně prohraný finiš s Korejcem So Čang-wanem.

Čtyřiařetiletý závodník z armádního klubu Dukla mohl ve finále litovat hlavně pomalejšího času na překážkové dráze, kde musel

absolvovat opravu. Dopltil na pád a tvrdý úder hlavou o tyč. Plavání mu přineslo posun na pátou pozici a v dramatickém laser runu se vyšvihl až ke stříbru. Výsledkem tak vyrovnal své loňské maximum z Egypta. „Skončil jsem těsně za zlatem, ale stříbro je po průběhu závodu topové,“ říkal radostně.

Ve finále žen obsadila Lucie Hlaváčková devátou příčku. Od bronzu ji dělilo dvacet vteřin. „Kdybych před závodem věděla, že si

odsud odvezu deváté místo, byla bych po ne úplně dokonalé přípravě nadšená. Ale po tom, jak se závod vyvíjel, to mohlo být i lepší,“ poznamenala Hlaváčková.

Další zastávkou Světového poháru bude Budapešť, kde se elitní moderní pětibojáři představí hned dvakrát. Letní vrcholy obstarají mistrovství Evropy v Istanbulu (3. – 9. srpna) a mistrovství světa v čínském Kuej-jangu (24. – 30. srpna).

PO ÚSPĚCHU SI DOPŘÁL BABIČČINU KUCHYNI

Po stříbrném úspěchu si Matěj Lukeš dopřál krátký, ale naprosto zasloužený odpočinek. A také babiččinu kuchyni. „Vždycky se nechám překvapit, co bude na talíři,“ směje se aktuálně druhý muž světového žebříčku.

„Měl jsem menší pauzu, byl u babičky na vesnici a nechával se krmit,“ prozradil čtyřiařetiletý mladík z ASC Dukla. „Vím, že dobré to bude vždycky. Měl jsem detox od suplementů a mohl si dát prakticky všechno,“ pronesl lišácky.

Rodina prožívá jeho závody možná intenzivněji než on sám. „Bývají nervóznější. Hlavně když si to ale užijí. Z toho mám největší radost,“ říká. „Babička si ze záznamu pustila i semifinále, finále už sledovala živě spolu s další částí rodiny. Nejdřív jsem jim přivodil celkem šok, pak překvapení,“ připomněl nevšední průběh, po němž zaznamenal další krásný zápis v kariéře.

Do závěrečného laser runu vybíhal s téměř padesátivteřinovou ztrátou na čelo, přesto se dokázal prokousat na dohled zlata. „Minulý rok mě na mistrovství světa štafet předběhl Francouz, ale takhle těsně to nebylo. Tady jsem dotahoval, takže pocit z toho byl mnohem lepší.“ V cíli mu na vítězného Korejce scházela pouhá půlvteřina.

Lukeš výsledek označil za topový, na medaili totiž zpočátku nepomýšlel. „Startoval jsem z desátého místa. Proto jsem si říkal, že když

skončím do šestky, budu spokojený. Navíc po obrovské chybě v obstaclu. Můžu být jen maximálně spokojený.“

Nakonec nestačil jen na So Čang-wana. „Je velmi zkušený. Na olympiádě byl sedmý, úspěchy sbíral i ve Světovém poháru. Teď ukázal, že se skvěle adaptoval i na novou disciplínu.“

Za zmínku stojí i světový rekord Egyptana Mohameda El Ashqara právě v OCR (18,33 vteřiny). „Klidně ještě může zrychlit. Je dlouhý a výbušný. Nemá v této disciplíně slabinu,“ tvrdí Lukeš.

On sám se ve finále nevyhnul pádu, který ho časově velmi zbrzdil. „Už jsem to viděl na videu. Na překážku jsem skočil s moc velkou silou, přeskočil jsem úchop, tyč jsem měl v dlaních, tím pádem jsem vyletěl do výšky, a ne do dálky. Bouchl jsem se přitom do hlavy a padl na zadek, ale i tak jsem to s opravou dokončil. Ztráta narostla, jinak by to byl úplně jiný závod.“

Nejtěžší částí pro něj nebylo finále, ale kvalifikace. „Je tam i jiný systém šermu, a hlavně nejvíce lidí. Snad poprvé byly čtyři kvalifikační

skupiny (tentokrát 115 pětibojářů – pozn.). Nebyl tedy moc prostor na chybu. Bohužel jsem ji udělal v šermu a pak musel hodně makat, abych to dotáhl k postupu. Paradoxně mě právě podržela překážková dráha. V semifinále jsem na jedné střelecké položce strávil strašně moc času a z pohody si udělal celkem drama. Ale taky to vyšlo.“

Lukeš se dlouhodobě drží na špici světového žebříčku, aktuálně na druhém místě. Před ním jsou nyní dva podniky Světového poháru v Budapešti, z nichž první vynechá. „Pojeďu až na finále světáku, které je štedře dotované. Bodů mám dost, mohu si to dovolit,“ dodává s úsměvem.

Vrcholy přijdou v srpnu. „Vloni jsem byl na mistrovství světa bronzový, rád bych něco podobného zopakoval. Letos se koná v Číně, Evropa je pár dní před tím v Turecku. V tomhle je trochu komplikace. Uvidíme, jak s tím naložíme. Prioritní je svět. Potřebuji být dobře nastavený. Jedině pak přicházejí úspěchy,“ má jasno zářící kometa z Dukly.

Text: Pavel Král, foto: Filip Komorous

STŘELECKÁ SMRŠŤ: 15 MEDAILÍ PRO DUKLU PLZEŇ Z MISTROVSTVÍ EVROPY

Střelci ASC Dukla Plzeň si z kulového mistrovství Evropy ve sportovní střelbě v chorvatském Osijeku odvázejí mimořádně úspěšnou bilanci. Na své konto zapsali celkem 15 medailových úspěchů, z toho čtyři individuální, a to včetně nejcennějšího – titulu mistra Evropy pro Jindřicha Dubového ve velkorážné pistoli.

Dukla se výrazně prosadila také v olympijských disciplínách, kde zaznamenala čtyři finálové účasti. Nejlépe si vedla Anna Dubská, která si v malorážné pušce vystřílela bronz mezi juniorkami.

Díky soutěžím družstev přibylo do české sbírky hned několik evropských titulů. Mistry Evropy 2026 se stali Filip Nepejchal, David Hrčkulák, Petr Nymburský, Jindřich Dubový, Helena Klailová, Viktorie Šindlerová a Klára Ticháčková. Juniorky ve sportovní pistoli navíc dokázaly obhájit titul mistryň Evropy v družstvech. Výprava Dukly zároveň získala tři kvóty (QP) pro Evropské hry 2027. Nejúspěšnějšími střelci šampionátu se stali Jindřich Dubový a David Hrčkulák, kteří si odvázejí dva tituly mistrů Evropy.

Text: pk, foto: ASC Dukla

Olympijské disciplíny

3. místo	Anna Dubská	malorážná puška juniorky	
4. místo	Filip Nepejchal	malorážná puška muži	zisk QP na EH
7. místo	Matěj Rampula	rychlopalná pistole	zisk QP na EH
7. místo	Viktorie Šindlerová	sportovní pistole juniorky	
10. místo	Veronika Blažíčková	malorážná puška ženy	zisk QP na EH

ISSF disciplíny

1. místo	Jindřich Dubový	velkorážná pistole ind.
1. místo	Filip Nepejchal, David Hrčkulák	2/3 podíl dr. malorážná puška 3 polohy
1. místo	David Hrčkulák, Petr Nymburský	2/3 podíl dr. malorážná puška vleže
1. místo	Viktorie Šindlerová, Klára Ticháčková	2/3 podíl dr. sportovní pistole juniorky
2. místo	Jindřich Dubový, Matěj Rampula, Tomáš Těhan	3/3 podíl dr. velkorážní pistole
2. místo	Klaudie Katz, Anna Dubská	2/3 podíl dr. malorážná puška vleže juniorky
3. místo	Petr Nymburský, Aleš Entrichel	2/3 podíl dr. velkorážná puška vleže
3. místo	Petr Nymburský, Aleš Entrichel	2/3 podíl dr. velkorážná puška 3 polohy

ESC disciplíny

1. místo	Jindřich Dubový, Helena Klailová	2/2 podíl dr. sportovní pistole duet
2. místo	Filip Nepejchal, David Hrčkulák	2/3 podíl dr. malorážná puška trio
2. místo	Klaudie Katz, Anna Dubská	2/3 podíl dr. malorážná puška juniorky trio
3. místo	Petr Nymburský, Aleš Entrichel	2/3 podíl dr. velkorážná puška trio
3. místo	Viktorie Šindlerová	1/2 podíl dr. sportovní pistole junioři duet
3. místo	Viktorie Šindlerová, Klára Ticháčková	2/3 podíl dr. sportovní pistole juniorky trio

Kariérová příprava

Reagujeme na dotazy čtenářů z řad příslušníků AČR, které se opakují napříč útvary i služebními kategoriemi, kdy často rezonují otázky týkající se potřeby kariérové přípravy a polemiky, proč je její významná část realizována v prezenční formě. Níže proto uvádíme souhrnné odpovědi k nejčastějším dotazům – stručně, věcně a s vysvětlením širších souvislostí. Jak to tedy s tou kariérovou přípravou je?

Proč má armáda vůbec kariérovou přípravu? Nestačí praxe u útvaru?

Kariérová příprava doplňuje praxi u útvaru o systematické vzdělávání pro výkon vyšších funkcí a širší odpovědnosti. Praxe je bezpochyby nenahraditelná, ale často je „lokální“ – člověk vidí především postupy, zvyklosti a typ úkolů svého útvaru. Kariérový kurz dává společný rámec: sjednocuje postupy, rozvíjí schopnost plánovat a rozhodovat v širším kontextu a připravuje na role, kde už nestačí být dobrým specialistou, ale je nutné umět vést lidi, koordinovat a nést odpovědnost za celek.

Není kariérové vzdělávání jen „formální požadavek“ pro služební postup?

Není tomu tak. Smyslem kariérové přípravy je především zvýšit kvalitu výkonu služby na funkcích, které jsou náročnější na vedení, řízení a štábní práci. Formální vazba na kariérový postup je logická: armáda tím zajišťuje, aby s rostoucí odpovědností rostla i připravenost. Jinými slovy – nejde o „papír“, ale o to, aby velitelé a štábní pracovníci měli společný základ znalostí, metod a návyků.

Proč se část přípravy realizuje prezenčně? Nešlo by vše dělat distančně?

Distanční prvky mají své místo (např. samostudium, příprava, průběžné testy), ale kariérový kurz je do značné míry o práci s lidmi a v týmu. Řada klíčových dovedností – velení, komunikace, argumentace, vyjednávání, práce v kolektivu, štábní součinnost – se nejlépe rozvíjí v přímé interakci, pod vedením instruktorů a s okamžitou zpětnou vazbou. Prezenční forma také umožňuje bezpečně a řízeně realizovat nácviky, modelové situace a týmová řešení úloh, které se v online prostředí často zjednodušují.

Jaké konkrétní benefity má prezenční forma pro vojáka?

Prvním benefitem je především socializace napříč armádou. Setkání vojáků z různých útvarů, druhů vojsk a odborností podporuje porozumění „jak fungují ostatní“ a snižuje riziko resortní nebo odborné uzavřenosti – jednostranného (úzce odborného) pohledu.

Nesporným přínosem je sdílení zkušeností z praxe. V diskusi a společné práci se přirozeně předávají osvědčené postupy, poučení z nasazení i každodenní praxe velení. To současně přináší další pozitivní aspekt, kterým je budování budoucích vazeb. Kontakty vytvořené v kurzu se v dalších letech promítají do rychlejší a efektivnější spolupráce – znáte protějšek, víte, jak pracuje, a snáze sladíte postup.

V neposlední řadě to je rozvoj „měkkých“ kompetencí. Leadership, týmová práce a komunikace se učí především tréninkem v kolektivu, nejen četbou materiálů.

Pro organizaci je přínosem zejména sjednocování standardů a posilování interoperability uvnitř AČR. Společné vzdělávání vytváří sdílené porozumění plánovacím postupům, terminologii a způsobům práce, což se následně projeví v lepší koordinaci mezi útvary a štáby. Prezenční forma navíc přispívá k budování profesionální identity a důvěry napříč strukturou armády – a důvěra je v krizových situacích stejně důležitá jako procesy.

Co říci závěrem k otázce, proč prezenční kariérový kurz dává smysl i dnes? Armáda je týmová organizace a klíčové schopnosti mnoha funkcí stojí na spolupráci, důvěře, komunikaci a sladěných postupech. Prezenční forma vytváří prostředí, ve kterém se tyto schopnosti nejen probírají, ale skutečně trénují – a současně vznikají vztahy a kontakty, které se vojákům v další službě reálně vracejí.

Text: odbor rozvoje přípravy vojsk

Vydává MO ČR
Tiskové oddělení
Tychonova 1, 160 01 Praha 6
IČO 60162694
www.mo.gov.cz

Redakce: Rooseveltova 23, 160 05 Praha 6

Grafická úprava: Klára Šemberová

Jazyková korektura: Tierra Illan, Milena Krejsová,
Kamil Novák

V jednotkách ozbrojených sil rozšiřuje
VHÚ Praha – produkční oddělení
Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6

Tisk: TISK CENTRUM, s. r. o.

Číslo indexu: 45 011
ISSN 1211-801X
Evidenční číslo: MK ČR E 5254

Uzávěrka čísla: 27. 5. 2026
Toto číslo vyšlo dne: 15. 6. 2026

Titulní strana: nrtm. Josef Šutka

KONTAKTY DO REDAKCE

Jana Deckerová (vedoucí redaktorka)
Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6
telefon: 973 215 549
mobil: 606 604 733
e-mail: Jana.Deckerova@mo.gov.cz

Lucie Růžková (redaktorka)
Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6
telefon: 973 215 916
mobil: 724 850 598
e-mail: Lucie.Ruzkova1@mo.gov.cz

Petr Třešňák (redaktor)
Tychonova 1, 160 00 Praha 6
telefon: 973 200 152
mobil: 724 380 769
e-mail: petr.tresnak@mo.gov.cz

Klára Šemberová (grafik)
telefon: 973 215 612
e-mail: klara.semberova@mo.gov.cz

Elektronická podoba A reportu
je umístěna na www.mo.gov.cz

LÉTO S BENEFITY

TIPY NA PRÁZDNINOVÉ AKTIVITY

VÝLETY A KOUPÁNÍ

Stezka korunami stromů Lipno

Aqualand Moravia

ZOO Plzeň

CESTOVÁNÍ

CK Aliatour

CK Alexandria

CK Vega Tour

TURISTIKA A OUTDOOR

outdoorové vybavení
Direct Alpine

horské kurzy a treky
KROKUDY

outdoorové vybavení
HUSKY

POZNÁVÁNÍ

Národní zemědělské muzeum
v Praze a dalších městech

Letecké muzeum
v Kunovicích

muzea, hrady a zámky
v Jihomoravském kraji

Příjemně a zajímavě prožité léto vám přeje Benefitý pro vojáky a válečné veterány.

PROGRAM: PŘEKLENUTÍ

3 045 870,- Kč

Manžel, voják sloužící jako zdravotník, tragicky zahynul při dopravní nehodě cestou do zaměstnání. Jeho žena zůstala sama se dvěma malými dcerami a kvůli péči o ně musela omezit pracovní úvazek. Rodina se tak dostala do finančně náročné situace – musí zvládat běžné výdaje i splátky, zatímco potřebná státní podpora ještě nebyla vyřízena. Pomoc proto potřebují především v prvních měsících, než se jejich situace stabilizuje.

I pro tyto situace je dlouhodobě určen program **Překlenutí**, v jehož rámci jsme v roce 2025 rozdělili celkem 3 045 870 Kč.

PROGRAM: NEZAOPATŘENÉ DÍTĚ

225 000,- Kč

Matka dvou dětí přišla o manžela, vojáka a válečného veterána, který podlehl vážné nemoci. Ze dne na den tak zůstala na péči o děti i zajištění domácnosti sama. Vrátila se do zaměstnání ve školství, její příjem však nestačí pokrýt všechny potřeby rodiny, a do budoucna tak bude muset hledat lépe placenou práci. Pomoc proto směřuje především na zajištění potřeb dětí v této náročné životní situaci.

I pro tyto situace je dlouhodobě určen program **Nezaopatřené dítě**, v jehož rámci jsme v roce 2025 rozdělili celkem 225 000 Kč.

PROGRAM: ZDRAVOTNÍ PÉČE

289 448,- Kč

Voják se svou partnerkou vychovává dvě malé dcery, z nichž jedna se od narození potýká s vážným zdravotním postižením. Péče o ni je velmi náročná a ovlivňuje každodenní fungování celé rodiny – maminka zůstává doma, zatímco otec zajišťuje chod domácnosti. Díky pravidelným rehabilitacím se daří podporovat její vývoj, zásadní překážkou pro větší zapojení do běžného života ale zůstává nedostatek speciálních pomůcek. Právě ty by jí umožnily například docházet do školky, být více v kontaktu s vrstevníky a zároveň by rodině alespoň částečně ulevily.

I pro tyto situace je dlouhodobě určen program **Zdravotní péče**, v jehož rámci jsme v roce 2025 rozdělili celkem 289 448 Kč.

PROGRAM: VÝBAVA

2 383 491,- Kč

Voják se svou partnerkou pečuje o malé dítě se závažným zdravotním omezením, které vyžaduje každodenní intenzivní péči a pravidelné rehabilitace. Situace výrazně ovlivňuje chod celé rodiny – jeden z rodičů zůstává doma, zatímco druhý zajišťuje příjem. Pro další rozvoj dítěte i jeho zapojení do běžného života je nezbytné speciální vybavení, které však představuje významnou finanční zátěž.

I pro tyto situace je dlouhodobě určen program **Výbava**, v jehož rámci jsme v roce 2025 rozdělili celkem 2 383 491 Kč.

ČÁSTKY
VYPLACENÉ
ZA ROK 2025

PRÁVĚ DÍKY VÁM MŮŽEME POMÁHAT!

PRO PLATBU V INTERNETOVÉM BANKOVNICTVÍ

FONDSOLIDARITY.MO.GOV.CZ

Ministerstvo
obraný

SPOLEČNÝ PROJEKT

VOJENSKÝ FOND
SOLIDARITY

